

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452 - 9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 2018.
БРОЈ 3586.

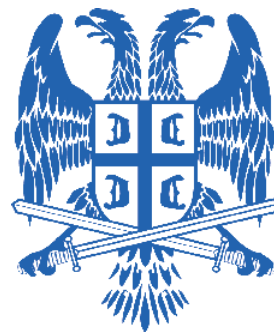
РАСИМ ЉАЈИЋ
НОВОПАЗАРСКИ НАРКО БОС

Научна дела др Војислава Шешеља

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
МАГИСТРАТСКИ ТРГ 3, ЗЕМУН

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

проф. др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Ружица Николић

Уредник издања

Александра Белачић

Секретар редакције

Дамирка Видовић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Ивана Борац

Редакција

Александра Белачић, Вјерица Радета, Филип
Милинић, Андријана Арнаутовић, Жана
Живаљевић, Марко Пауновић, Смиљана
Гламочанин Варга, Марина Недељковић,
Матија Малешевић, Зоран Борјан, Звездан
Ристић

Унос текста

Златија Севић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Уредник Издавачког сектора

Марина Ристић

Председник Издавачког савета

проф. др Војислав Шешељ

Издавачки савет

проф. др Милован Бојић,

Милорад Мирчић, Немања Шаровић, Вјерица
Радета, Наташа Јовановић, др Никола Жутић,
Александра Белачић, Драган Ђурђевић,
Душко Секулић

Штампа

АМД „Систем“

За штампарију

Драгољуб Кешел

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“, Магистратски трг 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године

CIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник

Ружица Николић. - Год. 1, - бр. 1 (12.
јул 1990)-Београд : Српска радикална
странка, 1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА

COBISS.SR-ID 19291650

**2 РАСИМ ЉАЈИЋ - НОВОПАЗАРСКИ АЛ
КАПОНЕ!**

**10 СРПСКИ РАДИКАЛИ ОТКРИВАЈУ
АФЕРЕ ВУЧИЋЕВИХ МИНИСТАРА**

**14 ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ -
НАЈПРЕПОЗНАТЉИВИЈИ СИМБОЛ САЈМА
КЊИГА!**

**16 ЗНАЧАЈ ВАКЦИНАЦИЈЕ И ПРОБЛЕМ
НЕСТРУЧНОСТИ**

20 НАПАДИ НА ШЕШЕЉА НЕ ПРЕСТАЈУ!

22 НЕПОШТОВАЊЕ, ПО КО ЗНА КОЈИ ПУТ

**25 АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ У САВЕТУ
ЕВРОПЕ: ЕВРОПСКА УНИЈА ПОНИЖАВА
СРБИЈУ!**

28 ЉУБИ ВАС ДЕДА РАТКО!

30 РЕТКЕ БОЛЕСТИ ЛЕЧИТИ У СРБИЈИ!

34 ФЕНОМЕН РИЈАЛИТИ ПРОГРАМА

**42 ЛАЖНА ДРЖАВА КОСОВО НИЈЕ
ПРИМЉЕНА У ИНТЕРПОЛ**

**46 ЗНАЧАЈ БАЛКАНА У ВЕЛИКОЈ
ЕВРОАЗИЈИ**

**54 РУШЕЊЕМ ГАДАФИЈА УНИШТЕНА ЈЕ
ЛИБИЈА**

**62 У УЖИЦУ ОТКРИВЕН СПОМЕНИК
„ВЕЛИКА СРБИЈА“**

Расиме, спаси се!

РАСИМ ЉАЈИЋ - НОВОПАЗАРСКИ АЛ КАПОНЕ!

Пише: Александра Белачић

Расим Љајић је нарко-дилер! Проф. др Војислав Шешељ шокирао је јавност када је саопштио да располаже информацијама о умешаности министра Љајића у трговину дрогом. У оквиру посланичког питања упућеног министру унутрашњих послова, Шешељ је инсистирао да добије званичан одговор на питање да ли Министарство располаже оперативним информацијама да се Љајић (који тренутно обавља функцију потпредседника владе и министра спољне и унутрашње трговине и телекомуникација) налази на челу једног од најмоћнијих нарко-кланова у региону. Шешељ је такође упознао јавност са податком да Расим Љајић, који се представља као доктор медицинских наука, има лажну диплому с обзиром да је стигао само до четврте године студија на Медицинском факултету у Сарајеву.

Питање Војислава Шешеља довело је ситуацију на политичкој сцени до тачке усијања. Критичарима који су месецима тврдили да лидер радикала не напада власт оспорен је главни аргумент, будући да је Шешељ отворено ударио на потпредседника владе, који се убрзо потом похвалио да има подршку председника Вучића. Упркос бројним злонамерним тумачењима, још једном је доказано да су српски радикали најозбиљнији критичари режима и једини који износе конкретне проблеме. Прозападна опозиција утркује се у томе ко ће изнети бесмисленије личне увреде на рачун представника власти, пласирајући успут демагошке приче о цензури и лошем животном стандарду, без икаквог предлога конкретних мера за побољшање ситуације. Насупрот томе, српски радикали износе прецизне и конкретне податке о корупцији и криминогеном дело-

вању Вучићевих узданица. Подаци које су српски радикали обелоданили о многим министрима несумњиво ће, у крајњем исходу, довести до пада владе.

ОМИЉЕНИ МИНИСТАР СВАКОГ РЕЖИМА

Расим Љајић, наводно лекар, већ две деценије у континуитету седи у министарској фотељи. Био је министар у свим српским владама, почевши од 5. октобра 2000. године. Реч је о најдужој министарској каријери откако је уведено вишестраначје у Србији, а прилагодљиви Љајић један је од кључних стубова сваке победничке коалиције у Србији.

Политички успон Расима Љајића започео је по почетку рата на простору бивше Југославије, када се као фанатични следбеник Алије Изетбеговића залагао за отцепље-

ње Рашке области (коју муслимани називају Санџаком) од Србије. Након пуча изведеног 5. октобра, Љајић је притајио своју фанатичну природу, сервилно се приклонивши прозападно оријентисаној власти. Било му је важно да буде део сваког режима, како би располагао утицајем довољним да прикрије и заташка своје и криминалне послове своје породице.

Свима у Новом Пазару је познато да је Љајић своју Санџачку демократску партију изградио и подигао управо захваљујући пословима са дрогом. Рођени брат Расима Љајића, Есад Љајић звани Киро био је познат као новопазарски краљ наркотика. Преминуо је 2006. године у лабораторији за прераду наркотика у Новом Пазару, од последица гушења изазваног хемијским супстанцама. За живота, Есад је био човек изнад закона. Хапшен је свега два пута – први пут давне 1991. године и други пут у току полицијске акције „Сабља“, након убиства премијера Ђинђића. „Слободна Босна“ је 27.

марта 2003. године пренела вест: „Ухапшено 30 сарадника Земунског клана у Новом Пазару, међу којима и Есад Љајић.“

Есад Љајић је 2002. године са својим страначким пријатељем Фаруком Смајловићем пуцао на Сеада Доличанина из Новог Пазара и ранио га у потколеницу. Међутим, како је и било за очекивати, брат Расима Љајића за ово рањавање никада није судски одговарао. Потпуно је јасно чијом интервенцијом је заташкан овај случај.

Након смрти Есада Љајића 2006. године, његов рођени брат Расим преузима све конце трговинске дроге у своје руке. У шифрованој операцији под називом „Гето“, изведеној 2011. године, српска полиција је запленила огромну количину најтежих наркотика (125 килограма хероина) и открила локацију лабораторије за прераду дроге. Том приликом ухапшен је вођа нарко-ланца Хикмет Хајровић, који је, на полицијско питање да ли жели да контактира адвоката,

само повикао: „Зовите ми министра Расима Љајића!“

ОТМИЦЕ И ЛИКВИДАЦИЈЕ

Какав је и на шта је све спреман Расим Љајић, можда је најбоље јавности објаснио његов суграђанин и бивши партијски колега Исмет Рамовић, који је признао да је на наговор вечитог министра учествовао у инсценираној отмици малолетног детета из породице Старчанин. Циљ отмице био је да се подигне углед Љајића код локалних тајкуна и криминалаца у Новом Пазару, те због прања прљавог новца од продаје дроге. Рамовић је због инсцениране отмице осуђен на пет година затвора а накнадно је открио да се у радње санкционисане Кривичним законом Републике Србије упустио на Љајићев наговор и уз његово обећање да ће бити његов заштитник и након евентуалног хапшења. Током петогодишње робије на коју је осуђен, Рамовић је сваког месеца од Љајића добијао пакете и по 3.000 евра, и то преко

три лица: Предрага Стојановића, бившег декана Правног факултета у Крагујевцу, Марије Тошић из Трстеника и Верољуба Анђелковића из Крушевца.

Рамовић је такође оптужио Љајића да је планирао ликвидацију Сулејмана Угљанина, некадашњег главног политичког супарника у Новом Пазару. За овај злочин ангажован је плаћени убица из Хан Пијеска, извесни Миљенко Сокоћ, који је данима пратио Угљанина са намером да га убије из снајпера са врха градског бедема, смештеног у центру Новог Пазара. Из непознатих разлога, организатор је у последњем тренутку одустао од убиства, као и од алтернативног плана који је подразумевао отмицу Угљаниновог малолетног сина.

Извесни Мирза Радоњица из Новог Пазара није био те среће. Ликвидиран је по наредби Расима Љајића у априлу 2007. године, и то грешком – права мета био је син Исмета Рамовића који

је у то време већ открио истражним органима да је Љајић био његов главни налогодавац. Убијени Радоњица био је колега Дениса Рамовића и дан пре убиства договорили су да замене смене, будући да су обојица радили као таксисти фирме „Мега такси“. Плаћени убица је помешао Рамовића и Радоњицу и ликвидирао несрећног таксисту у близини Ђурђевић ступова.

Озбиљне оптужбе на рачун Љајића изнео је још један његов бивши сарадник, Бахрија Бегановић. Он је признао да га је Љајић наговарао да на улици у Новом Пазару баца Молотовљев коктел на праћене, снимљене и лоциране камионе супарничке политичке опције. Бегановић је одбио понуђени Љајићев план и иступио из странке.

Најинтригантнији део Љајићеве криминалне активности везан је за убиство политичког активисте и члана СДА Руждије Дуровића током изборне кампање 2006.

године. Сведок и осуђени починилац Љајићевих злочина Исмет Рамовић у интервјуу за „Санџак-пресс“ изјавио је како је Дуровића убио Ертан Гегић, који се у време робије у затвору хвалио осталим затвореницима изговарајући реченицу: „Неће мене дати моја странка.“

ДИЛОВАЊЕ НАРКОТИКА ЈЕ ИСПЛАТИВ ПОСАО

Богатство Расима Љајића није могуће тачно проценити с обзиром да је велике своте новца склонио у стране банке. Бројне некретнине у власништву његове породице сведоче о томе да је трговина дрогом и те како уносан бизнис. Највреднији новопазарски објекти у власништву породице Љајић су породична кућа од 260 квадрата, која се води на Хајра Љајића и у којој је Расим Љајић власник једног спрата, и вила од 291 квадрата у којој живе супруга и деца Расимовог покојног брата Есада. Преко пута те куће налази се старија кућа од 107 квадрата,

власништво Хајра Љајића, чија процењена вредност износи 180.000 евра. У близини тих кућа налази се и парцела од 60 ари чија вредност је процењена на минимално 250.000 евра.

Брат министра Мирсад Љајић власник је пословне зграде у пешачкој зони у центру Новог Пазара. Зграда је површине 172 квадрата и процењене вредности 260.000 евра. Поред поменуте зграде налази се и локал површине 20 квадрата, који је такође у власништву брата министра Љајића. Локал је процењен на 30.000 евра. Мирсад Љајић власник је и викендице од 40 квадрата, вредне 40.000 евра, у селу Кожље, као и воћњака и ливаде од 20 ари, процењених на 25.000 евра.

Супруга и деца Расимовог покојног брата Есада Љајића власници су воћњака, ливаде и њиве надомак Новог Пазара, као и неlegalно изграђене викендице на

једној од тих парцела. Викендица је непознате квадратуре, а према речима Расима Љајића, њена површина је „око 60-70 квадрата”, на основу чега је њена вредност, са оближњим земљиштем, процењена на 90.000 евра. У власништву породице покојног Есада Љајића је и пословна зграда са два локала, вредности 85.000 евра.

ВЛАДА ПАДА ЗБОГ ЉАЈИЋА?!

Министар Расим Љајић је прикривени екстремиста, убица, отмицар и организатор растурања најтежих врста наркотика на подручју Србије и држава региона, човек који са невероватном вештином балансира између јавног и тајног живота, између политике и криминала.

Он је изјавио да су оптужбе др Војислава Шешеља на његов рачун нетачне. Изјавио је такође да неће тужити Шешеља за клевету.

Истина је да не сме да покрене тужбу, свестан да би лидер радикала доказао све што је у јавности изговорио. Вечити министар такође је најавио да се више неће бавити политиком уколико се оптужбе на његов рачун покажу тачним. Уљуљкан због огромне моћи коју има, ни у једном тренутку није помислио да ће га доказивање Шешељевих оптужби довести не само до губитка функције, већ и до робије. За њега је, очигледно, губитак министарског места највећа казна која би могла да га задеси.

Огромна је неправда по државу Србију и њене грађане чињеница да Расима Љајића толеришу и радо прихватају сви режими у последње две деценије, иако су сви одлично упућени у све његове криминалне делатности. Када Српска радикална странка победи на изборима и формира радикалску власт, Расим Љајић ће бити на једином месту које заиста заслужује – иза затворских решетака.

ПРИКРИВЕНИ СЕПАРАТИЗАМ

Министар Расим Љајић даје све од себе да се јавности у Србији прикаже као најумеренији међу политичарима који се декларишу као Бошњаци. Иако се последњих година труди да даје што умереније изјаве, Љајић је заправо окорели сепаратиста који своје фантазије о независном Санџаку, па чак и о Санџаку у саставу Босне и Херцеговине, вешто прикрива да би се одржао на власти. Припадност свакој владајућој већини за њега је од огромног значаја, будући да му министарска функција служи као параван и као покриће за бројна кривична дела, од трговине наркотицима до проневера више милиона евра.

Своју срамну политичку каријеру започео је давне 1990. године, када је преузео обавезу да у тзв. Санџаку формира одборе Странке демократске акције, бошњачке партије чији је оснивач и први председник био Алија Изетбеговић. Љајић и Изетбеговић упознали су се у Беговој џамији, у време када је Љајић студирао у Сарајеву. Због недостатка политичког талента и радних навика, Љајић није успео да оформи страначку организацију на територији тзв. Санџака, тако да је уместо њега за председника страначког огранка у Србији, на оснивачкој скупштини одржаној у јулу 1990. године, именован Сулејман Угљанин, који је у Сарајеву оцењен као далеко способнији и вреднији. Љајић остаје у сенци Угљанина и бива изабран за секретара странке.

Српски радикали су недавно обелоданили један значајан податак који се прикрива од шире јавности: наиме, у Рашкој области (тзв. Санџаку) између 25. и 27. октобра 1991. године одржан је референдум на којем се народ (пре свега муслимани) изјашњавао о политичкој и територијалној аутономији

са могућношћу прикључења некој од суверених република (није било експлицитно наведено којој). Извештај о гласању на референдуму потписала је петочлана комисија, а први потписник био је Расим Љајић. На основу лажираних резултата овог нелегалног референдума, Странка демократске акције је у време успостављања Савезне Републике Југославије, априла 1992. године, изашла са захтевом (у име бошњачког народа) да Санџак добије територијалну аутономију. Овај захтев је поновљен након проглашења Државне Заједнице Србија и Црна Гора, фебруара 2003. године. Са распадом заједничке српско-црногорске државе овај сценарио је онемогућен, али се Странка демократске акције (и друге странке бошњачке националне мањине) и даље залажу за административно јединство Санџака, који обухвата шест општина Рашког и Златиборског управног округа, као и један број општина на северу Црне Горе.

Расим Љајић је 1994. године напустио Странку демократске акције и постао председник Коалиције Санџак, која је 2000. године преименована у Санџачку демократску партију. Од петооктобарског пуча па до данашњег дана, Љајић је био министар у свакој влади. Променио је четири ресора: прво је био министар за националне и етничке заједнице (2000-2003), потом министар за људска и мањинска права (2003-2006), затим министар рада и социјалне политике (2007-2012) а од 2012. године до данас обавља функцију потпредседника Владе и министра спољне и унутрашње трговине и телекомуникација. Такође је био именован за председника Координационог тела за општине Прешево, Бујановац и Медвеђа, потпредседника Координационог центра за Косово и Метохију, копредседника Мешовитог комитета за економску сарадњу са многим

арапским земљама, а био је и председник Националног савета за сарадњу са Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију, као и координатор за спровођење Акционог плана за завршетак сарадње са Трибуналом.

Одлуку да 2012. године уђе у владу коју су формирале Српска напредна странка и Социјалистичка партија Србије, иако је на изборима учествовао на листи Демократске странке, Љајић је покушао да оправда објашњењем да је „бирао између опстанка и нестанка“. Другим речима, бирао је између политичке доследности и опстанка на власти зарад прикривања сопствених криминалних радњи, и одабрао је власт, моћ, новац и утицај. Образ је ионако одавно изгубио.

С обзиром на то да је његова странка готово две деценије део владајуће већине, Љајић се труди да прикрије своје сепаратистичке ставове, што му углавном полази за руком. Свега у неколико ситуација није успео да се обузда, те је показао шта заиста мисли и коме је лојалан. Најупечатљивији од ових догађаја свакако је инцидент из 2003. године, када је Љајић у читуљи Алији Изетбеговићу написао „драги председниче“.

Оно што Расим Љајић потајно мисли о држави Србији, Сулејман Угљанин отворено говори. У свом недавном обраћању приликом проглашења победе на изборима за нови сазив Бошњачког националног већа, Сулејман Угљанин је најавио коалицију са представницима Љајићеве листе „Вакат је“ и истакао да је задовољан што ће делити одговорност са више политичких опција и што ће заједно „победити ту немам, фашистичку творевину, српску државу Србију, која жели да легализује геноцид и злочине као средство освајања територија и решавања политичких питања“.

ИНТЕРЕС ИЗНАД СВЕГА

Изјава Сулејмана Угљанина није само противустварна, већ уједно представља и акт највећег политичког лицемерства, будући да Угљанин није квалификовао државу Србију као фашистичку у време док се налазио на функцији министра без портфеља. Међутим, далеко већи лицемер од Угљанина је управо Расим Љајић, актуелни потпредседник Владе Републике Србије који је, мотивисан личним мафијашким интересима, донео одлуку да формира коалицију у Бошњачком националном већу са човеком који Републику Србију сматра фашистичком и геноцидном, који је у више наврата тражио долазак европских снага безбедности и повлачење српске полиције и војске из тзв. Санџака, а Хашиму Тачију честитао на држави коју је направио.

Ни огромна мржња која од раних деведесетих година тиче између Љајића и Угљанина, ни међусобне оптужбе за корупцију, криминал и покуша-

је убиства, нису спречиле ова два политичка паразита да се још једном уједине на штету, пре свега Бошњака, али и свих осталих грађана Србије.

Политичка групација Сулејмана Угљанина најавила је учешће на изборима за Бошњачко национално веће са листом „За бошњачко јединство – др Сулејман Угљанин“, али је Угљанин потом напречац донео одлуку да се назив листе промени тако да гласи „Самоопредељење“, што је уједно назив који носи најрадикалнија странка и посланичка група на Косову, коју предводи Аљбин Курти. Расим Љајић је подржао листу „Вакат је“, на којој се није лично нашао али чији кандидати су махом људи из његовог најближег окружења. У свом говору на завршном митингу листе „Вакат је“, Љајић је поручио да су избори за национално веће тест интелигенције за Бошњаке и истакао да нико нема квалитет људи какав је на листи „Вакат је“. – Ово је нешто најбоље што је понуђено на свим досада-

шњим изборима – рекао је Љајић, да би само неколико дана касније, на телевизији Пинк, изјавио да не познаје људе са листе „Вакат је“, коју је само симболично подржао.

Изборна листа „Самоопредељење“ освојила је 14, „Матица бошњачка“ 13, а „Вакат је“ 8 представника у будућем сазиву Националног савета Бошњака. Представници Угљанинове листе „Самоопредељење“ постигли су коалициони договор са Љајићевом листом „Вакат је“ и конституисан је нови сазив Бошњачког националног већа, за чијег председника је изабран Есад Џуца, кандидат са листе „Самоопредељење“. Џуца, дипломирани социолог из Тутина, већ је био на челу Бошњачког националног већа од 2010. до 2014. године, када је оно функционисало у техничком мандату. У то време под презименом Џуцевић, овај политичар је износио бројне неутемељене критике на рачун државе Србије, наводећи да је процес остваривања пра-

Есад Џуца - нови председник Бошњачког националног већа

Расим Љајић и Есад Џуца - договор о подели плена!

ва Бошњака озбиљно угрожен. У циљу борбе за права Бошњака Џуцедић је урадио само једну, крајње апсурдну ствар – августа 2014. године променио је презиме у Џуца и позвао Бошњаке да следе његов пример, те да из својих презимена одстране наводно наметнуте суфиксе „вић” и „ић”. У овом бесмисленом подухвату новог председника Бошњачког националног већа подржале су само три особе које су са њим у родбинским односима, те су такође промениле своја презимена из „Џуцедић” у „Џуца”. О успешности политичких идеја Есада Џуце најбоље говори податак да се чак и његов рођени брат Емин и даље презива Џуцедић.

Увидом у лексиконе страних речи и израза, могу се пронаћи следећа тумачења значења турске речи „џуца”: „простак, примитивац, некултуран човек, много велики сељак, човечуљак, патуљак, човек малог раста, слабић, човек без икакве вредности”. Очигледно је да је Есад Џуца избором презимена сам себе одлично описао.

Есад Џуца је непосредно уочи формирања новог сазива Бошњачког националног већа на Твитеру објавио скандалозну мапу региона на којој је територију Републике Србије поделио на „Краљевину Србију”, Косово, Санџак и Војводину. Мапа представља само последњу у низу провокација из

табора Сулејмана Угљанина, али и Расима Љајића, који је подржао избор Џуце на функцију председника Бошњачког националног већа. Мада је дао све од себе да увери режим да није лично умешан у изборе за националне савете, те да нема ништа са листом „Вакат је”, лично је Расим Љајић уговарао коалицију са Угљанином и прослављао формирање исте, о чему сведочи фотографија коју ексклузивно објављујемо, а на којој се Љајић налази у друштву некадашњег љутог политичког противника Есада Џуце. Фотографија је настала уочи формирања новог сазива Бошњачког националног већа, када су Љајић и представници Странке демократске акције

договарали поделу плена, тј. буцета који ће добити на управљање.

Након склапања коалиције, Есад Џуца је наставио са провокацијама, па је тако поздравео ослобађајућу пресуду Насеру Орићу, кога је назвао „бошњачким херојем”. С обзиром на чињеницу да су онедавно коалициони партнери, потпуно је јасно да је став Есада Џуце уједно и став потпредседника Владе Србије Расима Љајића.

ПОДРШКА ЈЕ СВЕ МАЊА

Иако се у јавности издаје за представника бошњачке националне мањине, Расим Љајић то заправо није. Његова Санџачка демократска партија данас му служи искључиво за криминално деловање и политичку комбинаторику у Новом Пазару и околини, док он све чешће борави у Београду, где је основао другу странку – Социјалдемократску партију Србије, која је на парламентарним изборима 2016. године била на изборној листи „Александар Вучић – Србија побеђује”. Посланички клуб странке Расима Љајића у Народној скупштини Републике Србије броји десет чланова, од којих се само један посланик декларише као Бошњак – извесни Муамер Бачевац из Новог Пазара.

Бачевац је убедљиво најгласнији у покушају прикривања криминалних радњи Расима Љајића. Овај народни посланик лојалан је свом партијском шефу пре свега из личне користи – наиме, у улици Сутјеска бб, у елитном делу Новог Пазара (у народу познатог као пазарско Дедиње) Бачевац је, мимо свих правила и прописа, подигао велелепну породичну вилу која се једним делом налази на тротоару. Пре изградње виле народног посланика, на тој локацији налазила се улица, права, без икакве кривине, која данас, нажалост, одлуком градских челника више нема свој правац, већ се око куће Бачевца мора заобилазити, а тротоарски простор уопште не постоји. Будући да је странка Расима Љајића на власти у Новом Пазару, потпуно је

јасно ко је омогућио посланику Бачевцу да бесправно гради и тиме обезбедио његову подршку.

Осталих девет посланика странке Расима Љајића нити су Бошњаци, нити муслимани, нити знају кога су и због чега подржали. У питању је шест народних посланика са пребивалиштем у Београду и по један из Новог Сада, Ниша и Краљева. Иако су у почетку бурно реаговали на оптужбе српских радикала и на све начине покушавали да одбране лик и дело Расима Љајића, његови посланици изненада су се притајили. Очигледно је до посланика Социјалдемократске партије Србије стигла информација да су сви подаци које је др Војислав Шешељ изнео у јавности тачни, због чега нико од њих више није спреман да ризикује свој углед бранећи лидера нарко картела који потајно машта о распарчавању Србије.

Нема сумње ни да је Расим Љајић схватио да је његова политич-

ка каријера коначно заувек завршена. Покушао је да компромитује др Војислава Шешеља изношењем потпуно нетачних информација да је од народног посланика Муамера Зукорлића добио 50.000 евра да га нападне. У ову оптужбу мало ко је поверовао, с обзиром да је лидер радикала познат као човек коме новац заиста мало значи и који је у тамници у Хагу, у најтежим условима и без било каквог луксуза, провео готово дванаест година. Када таквог човека, интелектуалца који је живот посветио борби за српске националне интересе, оптужи човек који је последњих осамнаест година провео у министарској фотелији, потпуно је јасно коме ће народ поверовати и на чију ће страну стати. Због свега тога, понижен и осрамоћен, Љајић је најавио да неће бити члан владе након следећих парламентарних избора или након евентуалне реконструкције. Још једна велика победа др Војислава Шешеља и његових српских радикала!

СРПСКИ РАДИКАЛИ ОТКРИВАЈУ АФЕРЕ ВУЧИЋЕВИХ МИНИСТРА

Пише: Вјерица Радета

Једна тачка дневног реда са 25 предлога закона и одлука. Није шала, већ стварност последње седнице Народне скупштине Републике Србије. Уходана напредњачка пракса да би се од очију и ушију јавности сакрило шта заправо ради и какве законе доноси скупштинска већина. А у том бућуришу од дневног реда има свега и свачега.

ЗАКОНИ ПО НАЛОГУ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Скоро сви закони доносе се по налогу Европске уније и Вучићеву већину није брига да ли такви закони могу да се примењују у Србији. Зато на сваких неколико месеци троше време на измене и допуне закона које су донели. С обзиром да сами не пишу предлоге закона, народни посланици се

често сусрећу са лошим преводима, па чланови закона личе на све само не на правну норму. То да напредњаци, као и раније досманлије, доносе законе по налогу некаквих комисија Европске уније није производ маште посланика Српске радикалне странке, већ чињеница коју Влада Републике Србије наводи у образложењу закона.

Између осталог, на последњој седници усвојен је Закон о измени Закона о судовима. За годину дана је померен рок везан за финансирање судова. Ништа необично, да није неуставно. Наиме, те измене су везане за усвајање амандмана на Устав Републике Србије. Питали смо министра правосуђа Нелу Кубуровић како зна да ће уставни амандмани бити усвојени, како зна да ће то бити у року од годину дана и на крају, како зна да ће бити усвојени баш у тексту који им је проследила Европска комисија.

Да не би поново долазили у Скупштину и губили време – одговор је који не заслужује коментар.

АМАНДМАНИ РАДИКАЛА УВЕК У ИНТЕРЕСУ ГРАЂАНА

У расправи о амандманима на Предлог закона о смањењу ризика од катастрофа и управљању ванредним ситуацијама сви народни посланици Српске радикалне странке инсистирали су на томе да се прихвате наши амандмани којима смо тражили да се хитно додели дипломатски статус Српско-руском хуманитарном центру у Нишу. Нити су нам амандмани усвојени, нити смо добили одговор због чега су одбијени. Одговор ипак знамо – Вучић и даље седи на две столице.

Усвојили су и Закон о лобирању и озаконили корупцију. Већ 18 година у Србији се лобира за усваја-

ње закона који одговарају интересима тајкуна. Лобира се уз озбиљну новчану накнаду. Лобирању су подложни и министри и народни посланици који краду мандате странкама на чијој су листи изабрани да би гласали у интересу онога ко их плати. Е, све то више није незаконито захваљујући закону који су Србији прописали чиновници Европске уније како би и сами могли учествовати у томе и како би могли задовољавати сопствене интересе.

У Закону о заштити података о личности предвиђено је да се подаци сваког грађанина Србије могу достављати и заинтересованим субјектима изван граница наше земље. Значи, пре свега тужилаштвима за ратне злочине Босне и Херцеговине и Хрватске. Сваки Србин који је носио пушку у последњим отаџбинским ратовима треба да страхује. Никада се не зна када ће једно од ова два тужилаштва затражити податке о неком нашем грађанину, а потом, наравно, и његово изручење тим тужилаштвима. Уосталом, још су свежа сећања на изношење повер-

љивих докумената Хашком трибуналу, када је Србија, као ниједна друга држава, архиве свих служби ставила на располагање хашким истражитељима да би могли пронаћи нешто чиме су уцењивали и врбовали лажне сведоке у процесима против Срба. Многе од њих је раскринкао др Војислав Шешељ.

Синод Српске православне цркве обратио се свим посланичким групама у Народној скупштини захтевом и молбом да тражимо да повереник не може да тражи и користи податке из црквених књига. Једино су посланици Српске радикалне странке поднели амандмане да се то спречи, али нажалост, скупштинска већина није гласала за наше амандмане, па ће сваки чиновник из канцеларије повереника за заштиту података о личности моћи да тражи податке из црквених књига о томе ко је крстио дете или ко се венчао у цркви. Ништа им није свето, па ни свете тајне крштења и венчања које се уписују у црквене књиге у складу са Уставом Српске православне или било које традиционалне цркве и верске заједнице.

Законом о бесплатној правној помоћи предвидели су да и адвокати могу давати бесплатну правну помоћ и тако ову услугу изместили из локалних самоуправа. Суштина је да је таква правна помоћ бесплатна за одређене грађане, али се пружаоцу правне помоћи плаћа из буџета. До сада су представници режима бирали своје адвокате да о државном трошку буду адвокати по службеној дужности, а овим законом су им омогућили још једну сигурну апанажу.

Посланици Српске радикалне странке тражили су да, осим социјалних случајева за које је предвиђена бесплатна правна помоћ, она буде обезбеђена и свим пензионерима чија је пензија испод републичког просека и свима који месечно за свој рад добијају минималну зараду. Све су то категорије социјално угрожених, што представници напредњачке власти не разумеју, па су нам зато и одбили амандмане којима смо желели да помогнемо социјално угроженим пензионерима и свима који раде за минималац.

Српски радикали су за све предлоге закона подносили амандмане и амандмани су нам искључиво у интересу грађана, јер то и јесте посао народног посланика. Штета што то нису научили напредњачки посланици, који већ шест година „заступају“ грађане, али превасходно у личном интересу.

ИНСИСТИРАМО НА РАСВЕТЉАВАЊУ АФЕРА

На овој седници покренули смо и неколико афера у које су директно умешани министри из Владе Ане Брнабић. Тражили смо да се одмах изврши реконструкција Владе и да се смене министри који су умешани у афере и корупционашке послове.

Упозоравали смо и раније на злоупотребе министра здравља Златибора Лончара, а сада смо упознали јавност и са чињеницом да Лончар без тендера набавља скупу медицинску опрему. Без тендера, али уз провизију. Тако је опремио цео Клинички центар у Нишу.

Министар просвете Младен Шарчевић је купио софтвер за електронске дневнике, зашта је из буџета издвојено 1,6 милиона евра. Шарчевић је, додуше, расписао тендер, али су услови били такви да је посао могла да добије само хрватска компанија „Тесла“, са којом је Младен Шарчевић сарађивао у својим приватним школама. Андреј Безјак, власник „Тесле“, по

добивању посла захвалио је пријатељу са: „Хвала, Младене“. Куриозитет је да електронски дневници још увек нису у функцији. А Безјак је добио новац.

Министар омладине и спорта Вања Удовичић је такође опљачкао буџет Републике Србије. Он је фантомској фирми „Европске универзитетске игре 2020. Београд“ уплатио износ од 143 милиона динара. Неки актери ове афере су ухапшени, али не и министар Удовичић.

У претходном периоду износили смо низ афера у које је умешана Зорана Михајловић, министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре.

Скотов министар Зорана Михајловић је у Владу Републике Србије позвала свог пријатеља и послодавца, америчког амбасадора Кајла Скота и с њим одржала конференцију поводом потписивања меморандума са злогласном америчком компанијом „Бехтел”. Није замерила Скоту што је усред зграде Владе рекао да је за њега Косово легална држава, али је са њим оштетила државни буџет за 300 милиона евра. Наиме, руске и азербејџанске фирме понудиле су да граде моравски коридор по цени од 500 милиона евра, али се Зорана одлучила за амерички „Бехтел”, који ће за тај посао добити 800 милиона државних пара. Ако је и ове две афере не „отерају” из Владе, онда Александар Вучић очигледно не сме предузети ни један једини корак без сагласности Кајла Скота. Узалуд прича да њему нико не може да наређује. Зорана у Влади га демантује.

Отворили смо и аферу везану за потпредседника Владе и министра трговине, туризма и телекомуникација Расима Љајића. Тражили смо да се испита да ли је он на челу нарко-картела у Новом Пазару и да ли ће у коалицију са Сулејманом Угљанином, за којег је Србија фашистичка творевина.

Ми српски радикали ћемо инсистирати на расветљавању ових афера. Оне се могу окончати на два начина. Реконструкцијом Владе и разрешењем ових пет министара или расписивањем избора.

Вучић је на потезу.

ЉАЈИЋ НЕ СМЕ ПРЕД РАДИКАЛЕ

У време писања овог текста, иако је у току редовно јесење заседање, већ недељу дана није заказана нова седница Народне скупштине.

Заказана је била седница Одбора за административно-буџетска и мандатско-имунитетска питања са предлогом од десетак тачака дневног реда које је у име Владе требало да образлаже Расим Љајић. Седница је отказана истог дана. Сат времена након заказивања. Расим Љајић очигледно није смео пред народне посланике Српске радикалне странке. А само смо хтели да питамо да ли ће остати потпредседник Владе и министар уколико направи коалицију у Бошњачком националном већу са Сулејманом Угљанином, који тврди да је Србија фашистичка творевина коју треба уништити. Добро, и да ли је тачно да је вођа новопазарског нарко-клана.

Ово смо питали и Вучића и министре и скупштинску већину. Остали смо без одговора. Без одговора је остала и целокупна јавност Србије.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ – НАЈПРЕПОЗНАТЉИВИЈИ СИМБОЛ САЈМА КЊИГА!

Они најбоље знају!

Пише: Александра Белачић

Ни они који га подржавају, ни они који га оспоравају не могу да порекну чињеницу да је др Војислав Шешељ у последње три године успео да постане најупечатљивији симбол престоничког сајма књига, а да је штанд издавачког предузећа „Велика Србија“ из године у годину све посећенији. То је потврђено и на овогодишњем, 63. Београдском сајму књига, одржаном од 21. до 28. октобра.

Смештен у непосредној близини улаза у халу број 1, штанд привредног друштва „Велика Србија“ током свих осам сајамских дана био је препун посетилаца свих узраста, пристиглих из свих крајева Србије и суседних држава.

Стиче се утисак да је међу посетиоцима можда и највише било

најмлађих – школараца који још увек нису довољно сазрели да би могли да читају и разумеју књиге председника Српске радикалне странке, али који прате његове медијске и телевизијске наступе и према њему као духовитом и непосредном човеку гаје нескривене симпатије. Деца као деца, прилазила су углавном да се поздраве и фотографишу за успомену. Свакоме од најмлађих посетилаца др Војислав Шешељ поклонио је каталог својих издања, уз обавезно упозорење да га не баце пре прелиставања. Судићи по броју најмлађих који су се задржали или чак више пута појавили на штанду „Велике Србије“, српски радикали не треба да страхују за будућност своје идеологије.

Штанд су у великом броју посећивали и студенти, који су од лидера радикала углавном тражили

да им препоручи своје књиге које би прво требало да прочитају како би се упознали са његовом националном идеологијом, детаљима процеса у Хагу и политичким ставовима. Старији посетиоци су углавном тачно знали шта траже и наменски долазили по књиге за које су чули и пожелели да их прочитају. Било је и размене утисака о прочитаним делима, а посебно интересантно на штанду било је када би се појавили познаници и пријатељи Војислава Шешеља који га дуго нису видели а који са њим деле бројне заједничке успомене.

Сви посетиоци штанда имали су речи хвале за политичко деловање председника Српске радикалне странке и његових страначких колега, а многи читаоци Шешељевих књига изразили су жељу да се учлане у странку и политички ангажују

у матичним општинским одборима.

Др Војислав Шешељ неуморно је потписивао продате, али и поклоњене књиге током свих осам дана Сајма, имајући уједно стрпљења и за фотографисање и за разговор са свима који су му прилазили. Друштво на штанду правиле су му страначке колеге – посланици у Републичкој скупштини и скупштини АП Војводина, који су се смењивали покушавајући да балансирају између скупштинских обавеза и Сајма књига. Штанд је посетио и велики број локалних функционера Српске радикалне странке, а у разговорима са њима др Шешељ је показао да је савршено упућен у стање на терену, иако је месецима уназад првенствено био окупиран писањем другог тома књиге „У Сребреници није било геноцида”.

Штанд Војислава Шешеља посетио је и велики број јавних личности: певачи Баја Мали Книнца и Бора Ђорђевић, водитељ Мило-

мир Марић, песник Гојко Ђого, политичар Момир Булатовић, парох Велибор Џомић, генерал-пуковник Момчило Перишић и многи други. У пратњи мајке, штанд је посетила и Сара Видак, млада Београђанка која је због измишљеног напада на судију летос ухапшена у Црној Гори, где је у затвору провела 23 дана. Српска радикална странка јавно је захтевала прекид дипломатских односа са Црном Гором док је Сара Видак била у тамници а приликом сусрета, лидер радикала јој је поклонили књигу „Мило Ђукановић нови Скендер-бег Црнојевић”.

ХАЈКА АНТИСРПСКИХ ТАБЛОИДА

Огромна посећеност штанда издавачког предузећа „Велика Србија” најбољи је одговор на хајку коју су антисрпски медији, предвођени таблоидом „Блиц”, водили месецима уназад, ниподаштавајући квалитет научних дела др Шешеља и оптужујући руководство Сајма књига за промоцију „осуђе-

ног ратног злочинца”. Председник Одбора Сајма Зоран Аврамовић објаснио је да се штандови деле на основу референци, те да је промет који „Велика Србија” д.о.о. остварује квалификовао ову издавачку кућу за штанд на централном месту.

Упоредо са одржавањем Сајма, текла је кампања осуде родитеља који су своју децу довели да упознају др Шешеља и да се фотографишу са њим. Кампању су водили исти они медији који свакодневно трују децу свим могућим неприличним садржајима, а чији новинари никада нису ни отворили, а камоли прочитали, књиге лидера српских радикала. Народ је имао прилику да бира између псеудокултуре коју намећу средства јавног информисања и патриотске српске културе коју дискретно промовише др Војислав Шешељ. Без сумње, народ је одабрао Шешеља!

У СРЕБРЕНИЦИ НИЈЕ БИЛО ГЕНОЦИДА

На овогодишњем Сајму књига најтраженија књига проф. др Војислава Шешеља била је „У Сребреници није било геноцида” – капитално дело које је лидер радикала месецима уназад са успехом промовисао у многим телевизијским наступима. Непосредно пред Сајам, из штампе је изашао други том ове књиге, док је трећи том пуштен у продају неколико месеци раније. Излазак првог тома из штампе очекује се почетком наредне године, када ће уследити низ промоција широм Србије. Капитална дела Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације” такође су била веома тражена. Цене књига кретале су се од 300 до 1000 динара, а лидер радикала објаснио је да не учествује на Сајму књига да би зарадио, већ да би своја дела послао у народ. Поред др Војислава Шешеља, читаоци су на штанду „Велике Србије” могли да сретну и писце других књига у издању „Велике Србије” – Миливоја Иванишевића, Салиха Селимовића и Момира Крсмановића.

ЗНАЧАЈ ВАКЦИНАЦИЈЕ И ПРОБЛЕМ НЕСТРУЧНОСТИ

Пише: Филип Милинић

Вакцинација као вид активне имунизације је широко примењена метода стварања имунског одговора на болести које су некада односиле огроман број живота. Захваљујући вакцинама искорењене су неке веома заразне болести (нпр. велике богиње) и на добром смо путу да искоренимо још многе. Суштина ове мере је излагање особе убијеном или инактивисаном узročнику одређене болести (бактерија, вирус, вирусни протеин) у циљу стварања имунитета према тој болести. Након вакцинације, особа остаје заштићена, некада трајно, а некада на дужи временски период.

Упркос више пута доказаној ефикасности вакцина, јавља се све већи број нестручних људи који шире страх и скептицизам према имунизацији, приступају-

ћи лаички темама које захтевају веома темељну научну анализу. Због низа нетачних информација, заблуда и псеудонаучних аргумената, број родитеља који не желе да вакцинишу своју децу је порастао. У последње време наилазимо на вести о све већем броју оболелих од малих богиња, при чему готово у сваком од тих случајева пацијент није био вакцинисан. Разлог томе је неоснован страх од нежељених ефеката, од којих се најчешће наводи аутизам.

Када говоримо о овој контроверзној теми неопходно је разјаснити проблем вакцина (конкретно ММР вакцине) и настанка аутизма. Аутизам је поремећај у развоју мозга који је, пре свега, узрокован генетичким чиниоцима и факторима животне средине. Проблем који чини основу за страх је тај што су настанак аути-

зма и имунизација ММР вакцином временски повезани. Наиме, аутизам се јавља почетком друге године, а поменута вакцина се даје управо у тој години живота. Иако су спроведене бројне студије и написани бројни научни радови који побијају тврдње да су вакцине одговорне за настанак и развој болести, родитељи одбијају савете стручњака и радије верују разноврсним шарлатанима, којима или није циљ здравље и безбедност деце, односно колективни имунитет, већ пажња и популарност, или су и они сами у заблуди. Имали смо прилике да у веома блиској прошлости видимо неке од њих који, најчешће преко друштвених мрежа, веома неодговорно позивају на бојкот превенције болести (имунизације). Такве тенденције су веома опасне, јер жртве одбијања вакцинације најчешће буду деца. Само у претходних пет месеци

забележено је преко 30 смртних случајева од малих богиња и преко стотину оболелих од исте болести. Застрашујуће је што је овај број само „врх леденог брега“, то јест, само оно за шта знамо. Колики је стваран број младих живота који су изгубљени због ове кампање разноразних надрилекара и превараната, никада нећемо са сигурношћу утврдити. Са једне стране имамо научне студије, експерименте и бројне доказе који само потврђују сигурност вакцина и, наравно, њихову неопходност, док са друге стране имамо све само не компетентне индивидуе које су индиректно одговорне за страшне последице својих сулудих излагања. Битно је напоменути да су стандард за доказивање, односно закључивање о ефикасности вакцина или супротно, веома високи. Није довољно приметити да особа

има поремећај који је најчешће урођен или да болује од неке болести и свалити кривицу на вакцинацију. То је управо пут којим многи родитељи долазе до погрешних закључака, који касније могу проузроковати озбиљне компликације по здравље деце, па им и угрозити живот.

Још један битан разлог пада броја вакцинисаних је Институт за вирусологију, вакцине и серуме „Торлак“, који је био гавни произвођач и снабдевач вакцинама на нашем простору. Након престанка производње „домаћих“ вакцина, почео је да се шири наратив како Србија увози некакав отров који се касније убризгава деци. Ово, наравно, није истина. Било какав лек, па и вакцина, који се увози из иностранства, пролази обимне тестове и контроле пре него што се омогући његова

примена. Тиме се обесмишљавају приче о томе како нас „трују“. Неопходно је разумети да, ко год да је произвођач вакцина, оне морају проћи ригорозну контролу пре масовне употребе. Када то не би био случај, последице би биле катастрофалне. Уосталом, када би неко, односно нека фармацевтска компанија имала интерес да увози неефикасне или чак штетне вакцине ради зараде, зар не би било профитабилније повући их из употребе а затим наплаћивати лечење од болести које би се лако могле избећи вакцинацијом?

Након што смо разјаснили недоумице и појаснили нејасноће, јако је важно изнова инсистирати на важности превенције код деце. Увек је боље осигурати се на време и тако не ризиковати компликације, него веровати лаицима и сносити последице.

ЗОРАНА, СКОТЕ, „БЕХТЕЛ”, ИМЕ ВАМ ЈЕ КОРУПЦИЈА!

Пише: Вјерица Радета

Пре скоро пола године председник српских радикала др Војислав Шешељ добио је од свог извора копију нацрта споразума између Владе Републике Србије и Владе Сједињених Америчких Држава о сарадњи у области инфраструктуре. Овај поверљиви документ др Шешељ је обелоданио на конференцији за новинаре у Народној скупштини Републике Србије.

Потпредседник Владе Зорана Михајловић упутила је нацрт споразума америчкој амбасади у Београду. И то без знања и одобрења Владе Републике Србије. Да ништа не зна о томе, потврдила је и председник Владе Ана Брнабић.

САМОВОЉА ЗОРАНЕ МИХАЈЛОВИЋ РАЗЛОГ ЗА СМЕНУ

У члану 1 овог споразума наводи се да је „циљ споразума уна-

пређење сарадње у области инфраструктуре”, а у члану 2 да ће се „сарадња одвијати кроз развој и имплементацију инфраструктурних пројеката, припрему студија и пројеката у циљу изградње нове инфраструктуре, реконструкције, проширења и модернизације постојеће инфраструктуре сходно договору страна, техничку помоћ експерата за обуку домаћег особља за израду развојних планова и других обла-

сти везаних за инфраструктурне пројекте, набавку или куповину машина, опреме и материјала и вршење других услуга неопходних за изградњу и одржавање инфраструктурних пројеката и друге облике сарадње у области инфраструктурних пројеката које нека од страна предложи”.

Суштински проблем овог документа је чињеница да је био тајна за Владу Србије и да је Зорана Михајловић овим потезом заслужила да буде разрешена државних функција у року од 24 часа. Проблем је и њена намера да укључивањем америчких компанија у изградњу инфраструктуре избаци кинеске и азербејџанске фирме које су се показале као одличан партнер у овим пословима. Зоранин проблем је што са овим државама не може да ради уз провизију. Да је тако, потврђује и члан 5 Нацрта споразума, у коме стоји да „споразуми, уговори, програми и пројекти сачињени у складу са чланом 4 Споразума на територији Републике Србије не подлежу обавези расписивања јавног надметања за обављање послова инвестиционих радова и испоруку роба и услуга, осим ако није другачије одређено у комерцијалном уговору из става 4 овог члана”. Очигледно је да министар Зорана Михајловић намерава да Американцима у руке преда монопол над даљом изградњом инфраструктурних објеката у Србији.

После ове злоупотребе појавила се америчка компанија „Бехтел”, чијег је представника у Влади Републике Србије довео Кајл Скот, лично.

Зорана Михајловић је наставила са својом самовољом и потписала Меморандум којим је америчком „Бехтелу” обећала изградњу Моравског коридора за износ од 800 милиона евра. „Само” 300 милиона евра више од износа за који би овај посао радиле кинеске и азербејџанске компаније.

„Бехтел” је иначе компанија позната по провизијама које даје онима са којима закључује

послове. У овом послу који им је обезбедила Зорана Михајловић Кајлу Скоту је обезбеђена провизија од 10 милиона евра. Још се не зна део који ће припасти Зорани Михајловић.

За изградњу ауто-пута Појате-Прељина, који треба да споји Коридоре 10 и 11, поред „Бехтела” са којим је потписан меморандум, била је заинтересована и кинеска компанија „Чајна роуд енд бриџ корпорација” (ЦРБЦ), која је изградила Пупинов мост у Београду и која успешно ради у свим земљама Источне и Централне Европе. Е, то смета „Бехтелу”, то смета Кајлу Скоту, то смета и Скотовој министарки Зорани Михајловић.

ФИРМА НА ЛОШЕМ ГЛАСУ

У свим земљама где су добили посао било је приметно да „Бехтел” увек прати велика активност америчког амбасадора, од почетка преговора, до потписивања уговора. Истраживачки новинари са Универзитета Калифорнија и Беркли утврдили су да ти пројекти нису били корисни и исплативи за те земље и да су међународне институције увиђале проблеме и пре почетка њихове реализације. Дакле, „Бехтел” је компанија на лошем гласу, а Кајл Скот жели да ангажовање ове компаније на изградњи инфраструктуре у Србији представи као унапређење односа између две земље, што је апсолутна лаж с обзиром да је „Бехтел” приватна, а не државна компанија.

То је компанија чија је пракса да послове добија без јавног тендера. Уместо тендера користи провизију.

„Бехтел” је својевремено добио посао на изградњи деонице Сплит-Дубровник на ауто-путу кроз Хрватску, а да није учествовао на јавном надметању. Немачки „Шпигл” је тада писао „да су везе и политички притисак то учинили могућим”.

Због тога што је за изградњу 147 километара ауто-пута треба-

ло да плати 30 одсто више него да се ишло на јавни конкурс, под притиском опозиције и Европске комисије Влада Хрватске је морала да се одрекне услуга „Бехтела”. Пошто је читава афера са „Бехтелом” изашла на видело, њихов тадашњи министар иностраних послова Миомир Жужул, под притиском јавности због тога што је био отворени лобиста за „Бехтел” и прескупе уговоре, поднео је неопозиву оставку, што бисмо препоручили и Зорани Михајловић, „Бехтел”, као компанија блиска Белој кући, радио је и са шиптарским властима у лажној држави Косово. Тамо су посао чија је почетна цена била 400 милиона долара уговорили за износ од 820 милиона долара.

Тадашњи шеф Међународне цивилне канцеларије у Приштини Питер Фејт критиковао је начин на који је амбасадор Сједињених Америчких Држава на „Косову” Кристофер Дел непринципијелно лобирао да „Бехтел” добије посао изградње ауто-пута.

Он је оптужио конзорцијум „Бехтел-Енка” да кроз креирање информација врши притисак на владу тзв. Косова да добију посао. Као награду за обезбеђење посла на изградњи ауто-пута на „Косову” бивши амерички амбасадор у самопрокламованој држави Кристофер Дел добио је посао у компанији „Бехтел”.

Под притиском америчког амбасадора у Румунији „Бехтел” је радио ауто-пут кроз Трансилванију. Посао су, наравно, добили без јавног надметања.

Дакле, „Бехтел” је склон директном преговарању уместо учешћу на тендеру, што је увек праћено провизијом и великом штетом за државу у којој ради.

Јасно је због чега Зорана Михајловић инсистира на сарадњи са „Бехтелом”, али није јасно докле ће је Александар Вучић трпети у влади. Зар су му Скотови захтеви важнији од државног интереса?! Судећи по Зорани, јесу.

НАПАДИ НА ШЕШЕЉА НЕ ПРЕСТАЈУ!

Пише: Александра Белачић

Весл Устхејзен, познати и признати новинар из Јужноафричке Републике, објавио је пре неколико година књигу под називом „Војислав Шешељ – најбољи адвокат на свету“. Овакав наслов у потпуности је оправдан, имајући у виду да је Шешељ до ногу потукао пристрасни Хашки трибунал и доказао да је реч о политичком, анти-српском суду у којем се пресуде не доносе на основу расположивих доказа, већ искључиво по диктату западних сила.

Шешељ је без правоснажне пресуде провео скоро дванаест година у притворској јединици у Шевенингену. За то време успео је да на сопственом примеру покаже сву накарадност Статута и Правилника о поступку и доказима према којима Трибунал функционише. У новембру 2014. године практично је истеран из Хашког трибунала, са забрињавајућом дијагнозом карцинома са метастазом и прогнозом да ће поживети до лета наредне године.

Војислав Шешељ је победио болест. Победио је и Хашки трибунал, који му је 31. марта 2016. године изрекао ослобађајућу пресуду. Није било казне, јер нема ни кривице. Па ипак, огроман притисак западних сила довео је до тога да другостепеном пресудом (што је са правне тачке гледишта недопустиво) буде осуђен на десетогодишњу казну затвора због измишљених догађаја – подстицања депортације и почињеног прогона Хрвата у месту Хртковци у Војводини 1992. године. С обзиром да је одлежао неправедну затворску казну, Војислав Шешељ је по свим параметрима слободан човек. Међутим, бивши и садашњи представници Хашког трибунала се не смирују...

ХАШКА ПЕДЕРЧИНА ПОНОВО НАПАДА

Некадашњи тужилац Хашког трибунала Џефри Најс изјавио је

Финансијер протеста

за Радио Слободна Европа да је запањен чињеницом да српска власт није понудила никакво објашњење за то што проф. др Војиславу Шешељу није одузет мандат посланика у Народној скупштини Републике Србије.

– Уколико не постоји ваљан правни основ да се то не учини, тај мандат би му се морао одузети – изјавио је Најс, показујући потпуну неупућеност у правни систем Републике Србије. Како одузети мандат, уколико не постоји ваљан правни основ?! Наиме, чланом 88, став 3. Закона о избору народних посланика дефинисано је да народном посланику мандат престаје „ако је правоснажном судском одлуком осуђен на казну затвора безусловно у трајању од најмање шест месеци“. Многи антисрпски медији и политичари свесно манипулишу и погрешно тумаче законско решење, захтевајући да Административни одбор Скупштине Србије одузме мандат лидеру српских радикала, иако се горепоменути члан закона односи искључиво на народне по-

сланике који су током трајања мандата осуђени и упућени на одслужење затворске казне. Председник Српске радикалне странке је одслужио своју казну и као слободан човек има потпуно право да учествује у политичком животу.

Коментаришући захтеве Џефрија Најса, лидер радикала је подсетио да је реч о човеку који је склоњен из Хашког трибунала након пријаве младог службеника који га је оптужио за сексуално узнемиравање. Шешељ је и током боравка у Шевенингену био одлично обавештен и први је указао на ову аферу објављивањем књиге докумената коју је насловио „Лажљива хашка педерчина Џефри Најс“.

ХАГ НЕ ОДУСТАЈЕ ОД СРПСКИХ РАДИКАЛА

Главни тужилац Механизма за међународне кривичне трибунале Серж Брамерц не одустаје од захтева да српским радикалима буде суђено у Хагу. Хашки трибунал је у децембру 2015. године подигао

оптужницу против Вјерице Радете, Петра Јојића и Јова Остојића због наводног „заstraшивања сведока“ у поступку који је пред Трибуналом вођен против др Војислава Шешеља. Четнички војвода Јово Остојић преминуо је у међувремену, а Трибунал и даље води поступак против Вјерице Радете и Петра Јојића. Серж Брамерц је недавно изјавио да очекује одлуку по жалби „независног тужиоца“ против одлуке Механизма да се овај случај пребаци српском правосудју.

Војислав Шешељ очекује да ће бити потврђена одлука да суђење буде одржано у Београду и истиче да оптужени функционери радикала немају због чега да брину, пошто од Сержа Брамерца више ништа не зависи. Он је најавио да ће се Вјерица Радета и Петар Јојић одазвати позиву на суђење у Београду и открио да ће у том процесу преузети улогу њиховог правног саветника.

Лидер радикала није желео да троши много речи на Сержа Брамерца али је, у свом препознатљивом стилу, најавио да ће му поломити нос уколико га негде сретне.

СОРОШЕВИ ПЛАЋЕНИЦИ ПРОТИВ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Др Војислав Шешељ и његова национална идеологија убедљиво

су највећи трн у оку бројним антисрпским организацијама чије је деловање финансирано од стране Запада. Аргументовани скупштински наступи лидера српских радикала представљају нерешиву енигму за све српске издајнике, који не могу да разоткрију канале помоћу којих добија најтачније и најосетљивије информације.

Почетком новембра у Београду је организован протестни скуп са захтевом да се Војиславу Шешељу одузме посланички мандат и забрани сваки вид јавног деловања и оглашавања. Протест је организовало удружење под називом Иницијатива младих за људска права, које окупља шачицу младих људи задојених евроатлантским вредностима и сорошевим парам. Ти млади људи, обузети антисрпском хистеријом и мржњом према сопственом народу, не размишљају рационално и не виде даље од својих носева, те као такви представљају идеално оруђе у рукама Жена у црном, Фонда за хуманитарно право и сличних организација које захваљујући њиховој глупости и повољности згрћу огроман новац.

Протестни скуп под називом „Увек пиштаљка, никад више пушка!“ најављиван је на друштвеним мрежама са фотографијом лидера Српске радикалне странке и

паролом: „Јер не желим злочинца у Скупштини!“ Протест је одржан у парку испред Председништва Србије, а под окриљем мрака окупило се свега двадесетак сорошевских наказа, које су рашириле транспаренте са следећим порукама: „Увек пиштаљка, никад више пушка!“, „Ратни злочинци да заћуте да би се проговорило о жртвама“, „Жене против ратних злочинаца“, „Лезбејке против ратних злочинаца“ и „Нису наши хероји“.

Слепо прихватајући пресуде Хашког трибунала као меродавне и кршећи све демократске постулате, активисти Иницијативе младих за људска права захтевају да се Србима осуђеним пред Хашким трибуналом ускрати могућност јавног деловања. С обзиром на то да је слобода говора Уставом загарантовано право, протест једне у низу маргиналних антисрпских НВО никако не може бити озбиљно схваћен.

Довољно је само цитирати коментар који је један наш суграђанин оставио на фејсбук страници Иницијативе младих:

– Једини злочинци су мирнодопски петооктобарски смрадови и напредњачке хијене скупљене с коца и конопца, као и њихови малоумни бирачи, тровачи и затирачи свега што је српско!

НЕПОШТОВАЊЕ, ПО КО ЗНА КОЈИ ПУТ

Пише: Андријана Арнаутовић

Вековима уназад, српски народ се борио за слободу и независност, против ропства и вазалног односа, прво према Османском царству, а потом и према Аустроугарској монархији, а значајан допринос је дао и у победи над фашизмом. Током своје дуге и славне историје, у борбама за отаџбину и слободу, српски војник, сељак, увек је био вођен чашћу, поштењем и жељом за јуначком славом, а снагу је црпео из жеље да потомцима остави бољу, слободну отаџбину, која ће бити достојна његове велике жртве.

И поред храбре и праведне борбе и родољубља који су одувек красили српски народ, небројено пута смо на својој кожи осетили непријатељски однос великих западних сила, покушаје прекрајања српске историје и њихово

настојање да је прикажу не тако славном, а српске јунаке не тако заслужним за ток светске историје. Опхођењем према Србији, свом оданом савезнику у два светска рата, у догађајима на овим просторима крајем двадесетог века, и све до дана данашњег, некадашњи наши савезници су показали да су заборавили и да не цене огромне жртве које је српски народ дао за слободу човечанства. Као да су заборавили оне славне битке, које је српски ратник некада и самим чудом успевао да извојује у своју корист, па и у корист истих тих великих, некада савезничких земаља, које нам данас тако враћају.

Изнурена претходно Балканским ратовима, практично неспремна за нови оружани сукоб, нападнута 1914. године од стране Аустроугарске, Србија је морала да се брани. Српску војску чини-

ли су у то време махом сељаци, који су, ратујући далеко од својих села, у срцу носили своје родне куће, своје породице, своје њиве, што им је уливало додатну снагу да се боре самопрегорно, свим срцем, да не поклекну пред непријатељем и ако треба, оставе и животе на бојном пољу. Српски ратници су извојевали неке од пресудних битака у Првом светском рату, а најфасцинантнији је био пробој Солунског фронта, који је изазвао дивљење целог света према српском војнику.

НЕЗАПАМЂЕНИ СКАНДАЛ У ПАРИЗУ

Испред Тријумфалне капије у Паризу, 11. новембра ове године обележена је стогодишњица примирја у Првом светском рату. Знамо сви како је прослава протекла и какав се скандал том приликом догодио. Као једна од држава за

коју је доказано да је из Првог светског рата изашла са процентуално највећим бројем жртава, Србија је на обележавању важног јубилеја добила занемарљиво место, практично је била потпуно скрајнута, и у говору председника Француске Емануела Макрона, а ниподаштавање је (не)намерно изражено и позицијом на којој је био смештен српски председник Александар Вучић. Можемо нагађати шта су узроци томе, разматрати разлоге и изговоре званичне Француске, али је, било то намерно или не, на делу дефинитивно показано велико непоштовање према српском народу, без чије жртве самопрегора и храбрости, питање је како би се Први светски рат завршио.

Не можемо, а да не поменемо заставу самопроглашене мафијашке државе Косово и присуство његовог самозавног председника Хашима Тачија на прослави и то у, ни мање ни више, другом реду, одмах иза председника Француске. А какве везе имају Хашим Тачи и та његова вештачка творевина са догађајима у Првом светском рату? Да ли се тако високом позицијом на свечаности указује част ОВК, банди која је силовала

српске жене, убијала невину децу, вадила и продавала људске органе невиних жртава и починила многе друге незапамћене злочине, част онима који су отимали, и данас отимају територије једне суверене државе. Та самопрокламована шиптарска творевина, такозвана република Косово данас постоји и функционише уз подршку већине чланица Европске уније, којој садашњи напредњачки режим тако усрдно тежи.

ПУТ У ЕУ ЈЕ ПОГУБАН

Ми српски радикали потпуно смо сигурни да у западним силама данас немамо пријатеље. То су показали много пута до сада, па ево, и овом најновијом приликом могли смо се изнова у исто уверити. Они са нама комуницирају путем уцена и претњи, благонаклоно гледају на отимање јужне српске покрајине, саучествујући у потискивању једног народа са његових вековних простора, успут стално фалсификујући нашу историју. Без стида и задршке, подржавају оне који нас вековима тлаче на најсветијој српској земљи, а остају имуни на наш вапај и мукотрпну дипломатску борбу за

очување интегритета сопствене државе. Сматрамо да због самоубилачке и по истинске српске интересе деструктивне потребе да се додвори Западу, данашњи напредњачки режим, попут својих претходника досоваца, прави неопростиве грешке, грешке којима саучествује у понижавању српског народа данас, и грешке којима понижава и омаловажава жртву наших славних предака. Напредњаци истичу да смо ми мала земља, да је неопходно да се окренемо путу ка Европској унији и понављају сличне флоскуле као некада досовци. Ми српски радикали имамо потпуно другачије мишљење. Будећи свест код грађана Србије о сопственим коренима и славној историји, борићемо се да једног дана будемо достојни узор нашим потомцима, борићемо се да се унутар граница наше државе сутра нађу све, данас окупирани, српске земље: Република Српска Крајина, Република Српска, Црна Гора, Косово и Метохија, Српска Македонија. Све то, наравно, уз помоћ пријатељских земаља које нам желе добро: Русије, Кине и уз сарадњу са свих осталим, нама пријатељски настројеним земаљама.

РУСКИ АМБАСАДОР У ПОСЕТИ ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ

Сусрет пријатеља

Амбасадор Руске Федерације, његова екселенција Александар Васиљевич Чепурин, посетио је 11. октобра седиште Српске радикалне странке и састао се са председником српских радикала, проф. др Војиславом Шешељем. У изузетно срдачном и пријатељском разговору, господин Чепурин и др Шешељ су разменили мишљења о актуелној политичкој ситуацији у Србији, региону и Русији. Амбасадор Руске Федерације посебно је истакао да је проф. др Војислав Шешељ доказани пријатељ Русије и руског народа.

Председник Српске радикалне странке поновио је добро познати став српских радикала да би Србија требало да одустане од европских интеграција и да се окрене свеобухватној сарадњи са Русијом путем чланства у ОДКБ и нагласио да Српска радикална странка од свог оснивања има блиске односе са амбасадом Републике Русије у Београду. Он је изразио захвалност Русији због чињенице да ова држава није признала једнострано проглашену независност јужне српске покрајине, Косова и Метохије.

АЛЕКСАНДАР ШЕШЕЉ У САВЕТУ ЕВРОПЕ: ЕВРОПСКА УНИЈА ПОНИ- ЖАВА СРБИЈУ!

Стразбур – Током завршног дана пленарног заседања Парламентарне скупштине Савета Европе, одржаног у првој половини октобра, члан српске делегације, народни посланик и потпредседник Српске радикалне странке Александар Шешелј нагласио је у свом излагању да Срби на Косову и Метохији имају статус грађана другог реда, те да су недавне шиптарске провокације на рачун српског народа спроведене уз недвосмислену и нескривену подршку Сједињених Америчких Држава, Европске уније и других европских институција.

Шешелј је навео да је услов који се ставља пред Србију – да призна тзв. републику Косово као неза-

висну државу, упркос Резолуцији 1244, која гарантује суверенитет и територијални интегритет Републике Србије, укључујући и јужну српску покрајину Косово и Метохију – потпуно неприхватљив.

Он је изразио чврсто уверење да српски народ никада неће прихватити понижења и да се неће помирити са окупацијом и чињеницом да је на српској територији у току покушај стварања терористичке државе у којој цветају трговина наркотицима и људским органима. – Срби никада неће мењати своју територију за чланство у Европској унији и Србија никада неће постати члан такве заједнице – истакао је Александар Шешелј.

НАТАША ЈОВАНОВИЋ ОПЕТ ОСВЕТЛАЛА ОБРАЗ СРПСКОГ ПАРЛАМЕНТА

Пише: Вјерица Радета

У јавности се често лоше говори о народним посланицима у Народној скупштини Републике Србије. За то је увек одговорна скупштинска већина, која тероришући опозиционе посланике гуши парламентарну демократију. Понашање по принципу „може нам се” ствара утисак да посланици не раде оно што им је посао и уставна обавеза.

СМЕТАМО ЗАТО ШТО НЕ ЋУТИМО

Одувођења вишепартијског система у Србији посланици Српске радикалне странке се грчевито боре за своја права и због тога смо увек „проблем” скупштинске већине. Сметали смо и социјалистима и досманлијама и напредњацима. Не воле нас ни у скупштин-

ским одборима ни у сталним делегацијама које Србију представљају у разним организацијама у свету. Не воле нас зато што не ћутимо, што бранимо своје ставове и што доследно заступамо радикалску политику, уверени да је то најбоље за српске националне интересе и за све грађане Србије. Наши представници не путују по белом свету екскурзијски, већ да би свима показали да у Србији постоје и посланици који не желе да се понизно додворавају Западу и којима је интерес грађана изнад свега.

Народна скупштина има и сталну делегацију у НАТО. Представник Српске радикалне странке у овој делегацији је народни посланик Наташа Јовановић, која увек користи прилику да натовцима објасни шта о њима мисли српски народ и да их подсети да им ни-

смо заборавили бомбе, убијања и разарање земље. И нећемо.

Од 16. новембра у Канади, у Халифаксу, одржана је Парламентарна скупштина НАТО, где је Извештај о Русији представио Британац лорд Томас Мичел Џоплин. Наташа Јовановић је инсистирала да добије реч и у троминутном говору је рекла:

„Очигледно је да је известилац лорд Џоплин изгубио осећај за меру и нормалност и да ће наставити да износи нове оптужбе против Русије.

Оптужујете Русију да се меша у унутрашња питања и изборе у другим земљама, а ви из НАТО управо користите сва могућа средства за пропаганду како би креирали широм света поредак по вашем моделу друштва. Каква

је ваша „демократија”, најбољи пример за то је бесомучна НАТО агресија на моју земљу Србију 1999. године, после које сте омогућили албанским терористима да уз вашу помоћ изврше најмонструозније злочине. Од последица ваших бомби у Србији данас умиру људи и деца. Мој народ зна на шта сте све спремни и зато је огромна већина против НАТО.

КРИМ ЈЕ РУСКИ, А КОСОВО СРПСКО!

У овом извештају кажете да је Русија окупирала Крим. То је најобичнија бесмислица: 2014. године 98 процената се на референдуму изјаснило да жели да се Крим врати под окриље Руске Федерације.

Русија је пријатељ Србије и штити наш суверенитет и територијални интегритет, за разлику од вас који сте признали лажну државу Косово.

Према Русији се понашате агресивно и тиме што се ширите у источне чланице. Али ништа од тога. Апсолутно сте немоћни. Ви у НАТО сте довољно разједињени, а Русија све јача.

Ако сте заборавили, да вас подсетим: Крим је руски, а Косово је српско!”

НАТО ДЕМОКРАТИЈА

Наташина дискусија изазвала је чак 12 реплика. Литванка, Немац, Енглец... Наравно, Наташи реплика није била дозвољена. То је НАТО демократија. А нападали су и њу и Србију и Русију.

Члан наше делегације, напредњак Владимир Ђукановић реплицирао је и бранио право Наташе Јовановић на другачије мишљење. Рекао им је и да убијају људе и праве лажне вести.

Наравно да је било и оних који су у кулоарима изразили дивљење Наташи и њеној дискусији, попут делегата из Турске и Казахстана.

Најзабринутији због Наташине дискусије био је шеф наше делегације, НАТО лобиста Драган Шормаз. Потрудио се чак и да за једне дневне новине пошаље изјаву и оптужи Наташу Јовановић да руши углед Србије пред његовим НАТО пријатељима. Шормаз, човек од угледа, познат по крађи посланичког мандата. Наравно, Наташи није смео ни да се обрати.

Није први пут да Наташа Јовановић стаје у одбрану Русије на међународним скуповима. Чинила је то и раније, а сваку прилику користи да се избори за реч и пренесе ставове Српске радикалне странке. А то није лако у развијеним „демократијама”.

ЉУБИ ВАС ДЕДА РАТКО!

Средином новембра имали смо прилику да у директном преносу на телевизији Хепи чујемо телефонски разговор између двојице српских јунака – генерала Ратка Младића и проф. др Војислава Шешеља. Дарка Младића, сина генерала Младића, позвао је отац путем телефона, а он га је позвао да се обрати јавности. Генерал се јавио истог тренутка и поздравио присутне у студију – водитеља Миломира Марића, др Војислава Шешеља и члана руске Думе Павела Дорохина, коме се обратио на течном руском језику.

Генерал је позвао Миломира Марића и Војислава Шешеља да га посете у притворској јединици и истакао да би волео да поново одигра партију шаха са председником Српске радикалне странке. Младић је такође искористио прилику да поздрави и похвали Александра Шешеља,

потпредседника Српске радикалне странке.

Разговор је изазвао незапамћену медијску пажњу и као такав није могао проћи без озбиљних расправа на друштвеним мрежама. Није изостала ни реакција антисрпског Механизма за кривичне судове (наследник Хашког трибунала) чија представница Хелена Егелстон је навела да притвореници немају право да разговарају са медијима без дозволе суда, те да је реч је о вероватном кршењу Правилника о притвору које ће бити додатно испитано у склопу посебне истраге.

Механизам је такође најавио да ће убудуће прислушкивати разговоре Ратка Младића, мада је свима који су упознати са начином рада Трибунала јасно да се сви разговори оптужених и првостепено осуђених лица сигурно при-

слушкују од првог дана. Младић је пред Хашким трибуналом првостепено осуђен на доживотну казну затвора по 10 од 11 тачака оптужнице, а његова одбрана је уложила жалбу на ту пресуду.

Одмах по укључењу генерала Младића у програм телевизије Хепи, проевропски фанатици су започели хајку тражећи да се Регулаторно тело за електронске медије огласи и изрекне казну овој телевизији.

Војислав Шешељ је одмах по укључењу генерала Младића упозорио да би забрана контакта генерала са породицом и спољним светом представљала покушај убиства који би вероватно довео до његове смрти, с обзиром на то да је у последње време у лошем здравственом стању и да му се у Трибуналу крше сва људска и процесна права.

РАЗОТКРИЛИ СМО ПРЉАВУ ШИПТАРСКУ ПРОПАГАНДУ!

На интернету се недавно појавио преведени видео-снимак говора Доналда Трампа на тему Србије. У видео-снимку који носи наслов „Шокантно: Шта је Трамп рекао о Србији” може се прочитати превод према коме амерички председник говори да је Косово независна држава и да ће тако остати, да су Срби починили многа злодела над цивилима албанске националности и да је руски председник Владимир Путин пристао на договор са Доналдом Трампом према коме Русији припада контрола над Кримом, а Сједињеним Америчким Државама над независним Косовом. У шокантном видео-снимку Трамп најављује да ће Србија поново бити бомбардована уколико се буде противила америчкој политици, те да су Албанци најстарији европски народ којем су Срби у прошлости насилно отимали територије. У наставку се наводи да су Руси наводно рекли Доналду Трампу да су огорчени на Србију због дволичне и лицемерне политике коју води српски државни врх.

Овај скандалозни видео-снимак на интернет платформу Јутјуб поставио је корисник по имену Albanian Boss. За свега два и по месеца, овај снимак има чак 42.000 прегледа. Пажљивим преслушавањем снимка, свако ко говори енглески језик може да препозна да се ради о очигледној подвали, с озбиром да Трамп у свом обраћању уопште не спомиње Србију, већ говори о цензури на друштвеним мрежама.

Многи грађани Србије који су погледали, али не и пажљиво преслушали овај снимак, нису препознали шиптарску провокацију и у својим коментарима брутално су се обрушили на америчког председника. Трампов говор одржан је 21. августа 2018. године у Западној Вирџинији, а у наставку преносимо шта је он заиста рекао:

„Такође смо суочени са цензуром друштвених мрежа, то је ново. То је ново. Знате, пре бих имао лажне вести као CNN. Тако је, пре бих имао лажне вести него да било ко, укључујући либерале, социјалисте, кога год, заустави и цензурише вести. Морате да живите – ми морамо да живимо са тим. Морамо да се навикнемо на то. Морамо да живимо са лажним вестима, превише је извора.

Свако од нас је донекле попут новина. Имате Твитер, имате, шта

год да имате, Фејсбук. Али народе, не сме бити цензуре. Не можете одабрати једну особу и рећи – не допада нам се шта он говори и он је искључен. Тако да, морамо да живимо са лажним вестима. Мрзим што ово морам да кажем, али немамо избора, зато што је то далеко најбоља алтернатива. Људи се не могу залагати за цензуру зато што, знате шта? Ситуација би могла да се преокрене. Они би могли бити следећи. Ми верујемо у право Американаца да износе своје мишљење.”

РЕТКЕ БОЛЕСТИ ЛЕЧИТИ У СРБИЈИ!

Пише: Вјерица Радета

Годинама уназад шаљемо СМС поруке за лечење деце и одраслих оболелих од ретких болести. Молбе чланова породице праћене дирљивим фотографијама оболелог не остављају никог равнодушним. И нико нормалан не размишља да би новац од СМС порука неко могао да злоупотреби. Ни о томе зашто баш неко попут оног несрећника Сергеја Трифуновића, на пример, изиграва добру вилу и ангажује се да организује прикупљање новца за лечење оболелог од ретке болести. И зашто је изабрао баш тог неког, а не неког другог који је у истој или можда још тежој ситуацији?!

Људи реагују људски, а како се понашају „скупљачи“ новца сазнајемо накнадно из медија. Разочаравајуће је за сваког добронамерног човека када прочита да родитељи чије дете, на

жалост, није преживело не желе да прикупљени и непотрошени новац усмере на лечење неког другог детета. Или када се сазна да Сергеј Трифуновић новац прикупљен за лечење усмерава на неки словеначки фонд да би добио камату којом наплаћује „свој рад“ на пребројавању наших СМС порука. Нажалост, пракса је показала да се и нечија болест злоупотребљава зарад личне користи.

С друге стране, имамо Министарство здравља чија је обавеза да обезбеди лечење свих грађана Србије. И оних коју болују од честих, као и оних који болују од ретких болести. Како то очекивати од министра Златибора Лончара, којем је здравље нације задња рупа на свирали?! Он размишља само о провизијама и зато и скупу опрему и лекове набавља без тендера. Он, односно министарство на чијем је челу, нема ни регистар оболелих од

ретких болести. Како ће онда да им обезбеди лечење?

ЈАВНОСТ ОГОРЧЕНА ЛЕЧЕЊЕМ СМС ПОРУКАМА

Да би се умирила јавност, незадовољна СМС лечењем и разним злоупотребама, Министарство здравља је формирало Фонд за лечење обољења, стања и повреда које се не могу успешно лечити у Републици Србији. А могло би!

Председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ је још 2015. године неколико конференција за новинаре посветио малверзацијама министра Златибора Лончара. Између осталог, тада је отворено питање лечења оболелих од ретких болести у иностранству. Махинације и злоупотребе у оквиру тог буџетског фонда су сличне као и оне у фондовима насталим од СМС порука. Тада то медијима

није било интересантно, а требало је да буде. Прошло је довољно времена да би се тај проблем до сада решио, само да је било заинтересованих.

Нико не зна ко се лечи средствима из тог Фонда, ни где се лечи. То су два основна проблема и два основна извора злоупотреба. Министар се хвали колико је деце и одраслих оболелих од ретких болести упућено на лечење у иностранство, али нема одговор на питање колико њих није упућено и зашто није. Који су то услови које неко треба да испуни да би доспео на листу Републичког фонда здравственог осигурања? Препорука лекара свакако није. Онда лична препорука Златибору Лончару. Ради ли и то за провизију? Недопустиво је да овај вид лечења није свима доступан, под истим условима. Мишљење лекара и лекарских комисија се не уважава, а њихово мишљење би требало да буде једина препорука.

ПРОВИЗИЈА ПРЕЧА ОД ЉУДСКИХ ЖИВОТА

Златибор Лончар нема одговор на питање (а немају га ни организатори СМС порука), ко и на основу којих критеријума бира државу и установу у коју се оболело дете или одрасла особа упућује на тако скупо лечење. Ко дели провизију за избор државе и установе?

О овом проблему говорили су посланици Српске радикалне странке на седницама Народне скупштине. Конкретно, питали смо Златибора Лончара зашто се за 13 пацијената (осам малолетних и пет одраслих особа) оболелих од ретке прогресивне метаболичке болести, мукополисахаридозе, не обезбеди лек који би спречио даље нарушавање њиховог здравља и сачувао им животе. Пред целокупном јавношћу министар Златибор Лончар је рекао да се на томе ради и да ће ови пацијенти добити драгоцен лек. И добили су. Њих осам. Петоро није. Поставља се

логично питање на основу којих критеријума је Златибор Лончар изабрао коме треба, а коме не продужити живот. Или је и на овај начин само оправдао свој озлоглашени надимак.

Проклете провизије су основни разлог из којег се не приступа озбиљном и систематском лечењу оболелих од ретких болести. Начин постоји. Нема воље.

Општепознато је да Србија има светски познате врхунске лекаре специјалисте у свим областима. И сви су вољни да се и даље усавршавају и уче. То им треба омогућити и стварати и стручњаке за лечење ретких болести. Многи то већ јесу.

У здравство се, према речима министра Лончара и Александра Вучића, улаже много новца. Набавља се најсавременија опрема. Граде се и реновирају постојећи клинички центри. Бар један је до сада морао бити опремљен и оспособљен за лечење ретких болести. Истина је да би

то била скупа инвестиција, али с обзиром на цену коштања сваког лечења појединачно у иностранству, свакако би се веома брзо исплатила. Осим што би се у Србији лечили држављани Србије оболели од ретких болести, Србија би постала и центар за лечење таквих болести за овај део Европе.

Ако је тачно оно што Александар Вучић свакодневно понавља, да је буџетски суфицит сваког месеца све већи, да у буџету има новца да не знају шта ће с њим, ево нека једанпут послушају Српску радикалну странку и нека ураде бар нешто добро и корисно за своје грађане.

За претходне три године од када је то др Војислав Шешељ предложио могли су се обезбедити и материјални и стручни услови за лечење оболелих од ретких болести у Србији. Штета је што надлежни властодршци не раде у интересу народа. Када буде тако, свима ће бити боље. И здравима и болеснима.

ВРЕМЕ КРАТКОГ ПАМЋЕЊА

Пише: Жана Живаљевић

Колико смо пута поновили да нам је заборав највећи непријатељ?

Преиспитајмо се колико смо тога заборавили; колико тога нисмо обнављали да бисмо сачували памћење. А ко заборавља, увек почиње испочетка. Ако нађе трагове.

Када су српски радикали победили на изборима у огледној општини Земун 1996. године, после 52 лета сменили су комунисте и њихову вишестраначку варијанту – социјалисте, са власти. Био је то цунами.

Једна од првих и најважнијих одлука радикалске већине у Скупштини општине била је промена датума ослобођења по којем је празнован дан општине. После више од пола века, 1997. године,

празник Земунаца постао је 5. новембар, дан када је српска војска 1918. године, гонећи непријатеља пред собом преко Дунава, ушла у Земун. У славу победе српског сељака и шајкаче овом одлуком је поништена партизанска светковина, идеолошки наметнута после 1944. године.

Ствари су тада напосред постаљене на своје место, на делу је доказано поштовање чињенице да историја не почиње од последњег победника. Тако је радикално – до дана данашњег, пензионисан 22. октобар.

Земунци и данас, 22 године заредом, сазнају детаље велике битке за Београд и Земун, а током свог кратког мандата од 2000. до 2004. ни досовци нису променили обележавање великог датума земунске историје, 5. новембра, као Дана општине.

ШТА ЈЕ ОВАЈ РАДИКАЛНИ РАСКИД СА ПРОШЛОШЋУ СУШТИНСКИ ЗНАЧИО?

Укидањем идеолошког монопола на „праву“ страну – он ће деценију потом ослободити простор за рехабилитацију „народних непријатеља“, па и правно-судско изједначавање ослободилаца и тиме и помирење четника и партизана. До краја 2016. године, када је истицао законски рок за решавање захтева, рехабилитовано је око три хиљаде људи са чијих имена је скинут жиг „издајника“, а ослободиоци, и под кокардом и под петокраком, изједначени су у свом антифашизму.

За нашу тему је важније скидање неписане забране ширења истине о јунацима Великог рата, у којем су Срби за слободу отаџбине дали 60 одсто мушког становништва.

Приче о српским војводама, њиховим подвизима, али и страдањима од нових комунистичких власти, истакнутим борцима и пријатељима Срба заузеле су, коначно, заслужено место у написима, чланцима, фелтонима и насловима студија и књига.

Велику заслугу у скидању ембарга на истину одиграле су управо одлуке попут ове Земунске скупштине, да се промени датум обележавања Дана општине. Као што се грудва у слободном паду увећава у лавину, једна нова, дотад недовољно позната истина о српском јунаштву и херојству исказаном у Првом светском рату, као и у Балканским ратовима, са својим поретком, вредностима грађанског друштва на прагу индустријализације и у културном успону, испричана јавно и доступна свима, доказала је да српска историја није почела 1944. године. Она је релативизовала и расклиматала поредак успостављен на идеолошкој правоверности. Комунистичкој.

Последично, недуго затим уследиће и законом гарантовано право на рехабилитацију неистомишљеника, те ће судски бити рехабилитовани, рецимо, жандари из Беле Цркве Богдан Лончар и Миленко Браковић, које су 7. јула 1941. године на дужности убили деценијама слављен као устаник Жикица Јовановић Шпанац и Цветин Солдатовић, што је прослављано као Дан устанка у Србији. Разголићено, толико пута у српској историји поновљено братоубиство, данас само ретки заблудели славе – 7. јули је за сваког идеолошки непомраченог Србина дан жалости, јер је још једном Србин пуцао на Србина.

Рехабилитовани су и „Краљица мајка”, како је народ прозвао Марију Карађорђевић, последњи краљ Петар Други, кнез Павле и кнегиња Олга и њихова деца, кнегиња Јелисавета и кнезови Александар и Никола.

Љаге издајника и народног непријатеља и колаборационисте

фашиста ослобођени су и командант Југословенске војске у отаџбини Драгољуб Дража Михаиловић, председник избегличке владе у Лондону Слободан Јовановић, бивши премијер Краљевине Југославије и потписник Тројног пакта Драгиша Цветковић, комесар за избеглице у Недићевој Влади Тома Максимовић. На поновном одлучивању је случај команданта Горске гарде Николе Калабића, а надлежни судови воде и поступак за рехабилитацију „српске мајке”, некадашњег председника српске владе под немачком окупацијом, Милана Недића.

Она грудва која је, сада већ далеке 1997, изазвала лавину, протресла је и продрмала српско друштво. Злочини комуниста над недужним српским домаћинима, добротворима, нејачи и потомством још увек се, међутим, не процесуирају, у заветрини неокомунистичких владара, њихових потомака и наследника.

ФЕНОМЕН РИЈАЛИТИ ПРОГРАМА

Пише: Вјерица Радета

Гледам ријалити програме и читам о њима. Не пратим сваки детаљ и не прочитам баш све. Најдетаљније се о томе информисем од оних који „никада” нису погледали ни минут тог „срамног” програма на телевизијама са националном фреквенцијом. То су лицемери који мисле да су ваљда савременији, начитанији и образованији од других само зато што лажу да никада нису погледали ниједан сегмент неког од ријалити програма.

Многи од њих воле да, онако у пролазу, уз поздрав мало проћа-скају. И одмах иде мантра: „Боже, ја те одвратне ријалитије никада не гледам. Оно је страшно.” Онда уследе детаљи... оно када Кија рече Луни, а Иван Маринковић и Миљана... Баш је онај Слоба безобразан, а Мили је добар дечко... Александра и Давид су... Јадна Љубица... А што је Ружица лепа...

Понекад те који „никада не гледају ријалити програме” упитам

ко је Љубица, ко је Давид, ко су сви ти људи. Испада да они који то „никада не гледају” знају много више и детаљније од мене, која гледам. Интересантно! Заправо, ти лицемери су јаднији од учесника ријалити програма. Они су за жаљење. Њима није лако у сопственој кожи.

На тему штетности ријалити програма много се пише на друштвеним мрежама. Ту сам прочитала да Далила „несме...”, „Јаћу изгасити Пинк и Хепи”, да су такве емисије срамота за националну „фрекфецију”, па онда да „би смо” ми „требали да”, па да они „не мају...” Ређају се бисери „интелектуалне елите” која се крије иза лажних имена, наравно, редовно уз сочне псовке какве ни у једном ријалитију никада нисам чула.

Наравно да постоје људи који заиста не гледају ријалити програме, као што има и оних који никада не гледају утакмице, вести, домаће или стране серије... Све је ствар личног избора и интересовања, али такви људи немају

потребу да се тиме јавно хвале, нити да пљују по некоме ко то гледа. Као и нормални корисници друштвених мрежа, посетиоци кафића или библиотека.

Има и оних који критикују др Војислава Шешеља због, како воле да кажу, учествовања у ријалити програмима. Не знам како они знају да он тамо гостује ако не гледају, али ако су већ тако добро упућени, онда би требало да знају и да он није ријалити играч. Учествоје у емисијама на себи својствен начин, а то је нешто сасвим друго од онога што му ти душебрижници приписују.

ШЕШЕЉЕВА РЕЧ ТРЕБА ДА СЕ ЧУЈЕ

Војислав Шешељ је политичар, доктор наука, универзитетски професор, човек са великим искуством у политичкој борби, који за собом има на десетине наслова објављених књига и брилијантну победу у Хашком трибуналу. Због свега тога, његова реч и те како треба да се чује и он треба да

се појављује на свакој телевизији и у сваком програму. Наравно, гостује свуда где је то могуће. Ишао би он и на Јавни сервис и на Н1 телевизију и на Прву, али тамо нема приступа. Учествоје у јутарњим програмима телевизија које га позивају, као и у озбиљним политичким и тематским емисијама. И свуда има шта да каже. Присуство др Војислава Шешеља у некој емисији гарантује велику гледаност, што је добро за сваку телевизију, а и за Војислава Шешеља. Не бави се он политиком да га нико не би чуо и видео. Напротив.

Др Војислав Шешељ уме са сваким саговорником. Увек је спреман да укрсти аргументе, да изнесе историјске чињенице, да покаже и знање и образовање. Одлично то ради. То му признају и они који га не воле. Смита им радикалска доследност и идеологија. Они Шешељеве анализе политичких догађаја у земљи и свету нису у стању озбиљно да коментаришу. За то је ипак потребно образовање. Али, зато коментаришу његова гостовања у

ријалити програмима. Ту су своји на своје. Углавном завиде учесницима тих програма који, како кажу, лако зарађују паре. Ако је и тако, то су паре комерцијалних приватних телевизија, које могу да их троше како год хоће. Обавеза им је само да држави плате порез, као што су платили и националну фреквенцију.

Не желе ти дежурни критичари да признају колико користи народу доноси свако гостовање др Војислава Шешеља у неком ријалити програму, и за учеснике ријалитија, али и за све који гледају те емисије. Војислав Шешељ никада није потценио или увредио ниједног ријалити играча. Увек им дели добронамерне савете, прича о политици, о Хашком трибуналу, о историји, социологији, о свему што и учесницима и гледаоцима програма може да буде корисно и поучно. Успева да их међусобно помири, да их усмери на друштвено корисне вредности, да им буде психолог, саветодавац и да се уз осмех и лепу реч наметне као ауторитет. Тим људима то треба.

Треба сваком од нас у неким тренуцима. Њима поготово, због специфичних услова у којима по неколико месеци живе, без контакта са спољним светом и блиским људима са којима иначе живе.

Ти, углавном млади људи, су исти они које свакодневно срећемо на улици, у кафићима, у тржним центрима. Многи које сретнемо можда маштају о уласку у неки ријалити, као што су о томе маштали и прижељкивали они који су тренутно у неком од тих програма. Можда се ти лицемери који се згражавају над ријалити програмом диве лепоти, фризури или гардероби неког од ријалити играча. Наравно, они то не би признали јавно, али сами знају.

Војислав Шешељ и учествовањем у емисијама у оквиру ријалити програма показује, пре свега, да је велики човек. За њега су сви ти људи само људи, са врлинама и манама. И задовољан је ако некоме помогне саветом, сугестијом, објашњењем. Није му тешко, а добро му иде.

БОТОВАЊЕ КАО МОДЕРНО ЗАНИМАЊЕ

Пише: Марко Пауновић

У претходним текстовима покушали смо да ближе објаснимо појам бота и ботовања у смислу занимања, као и како да препознате појаву и деловање ових друштвено „корисних” вируса међу нама. Када говоримо о ботовима и ботовању, морамо се запитати шта је сврха њиховог деловања и зашто они постају све важнија карика у структурама странака које се боре за сваки глас. Пре свега, смисао ботова јесте да се у потпуности овлада медијским простором, као и да се по сваку цену већини наметну мишљења и ставови једне мање групе људи која повлачи најбитније потезе у држави. Како су се друштвене мреже у пракси показале као неисцрпан медијски простор за манипулације, тако су и ботови добили на цени унутар структура политичких странака. Готово да је немогуће замислити било какав догађај у Србији без озбиљнијег „бот ту бот” сукоба на друштвеним мрежама. Зашто

су ботови важни и ко су они? Да ли ботови прете да постану нови, модерни новинари који загађују и затрпавају медијски простор Србије?

ПРОФИЛ ЈЕДНОГ БОТА

Бот је најчешће особа без занимања, без икаквог практично употребљивог знања, углавном безобразна и у сваком тренутку спремна на провоцирање. Бот је неретко и особа која је у неком смислу проблематична, па њено деловање није примерено за јавне наступе, а како се у странкама морају ухлебити и они који нису за показивање, логично је да је ботовање право занимање за такве. Било је чак и случајева да познатији ботови учествују у аферама, бивају хапшени и привођени. Неки су чак учествовали и у намештаљкама са продајом станова, а они за нијансу сналажљивији су догурали и до места шефова информативних служби најважнијих државних институција. Овај феномен није први пут

примећен и примењен у Србији, већ се први пут појавио у кампањама проевропских странака унутар ЕУ, одакле је успешан пелцер, логично, преузет и код нас. Један од циљева јесте да бот постане једна врста новинара који ће ставове својих вођа даље наметати као своје. На тај начин небитне теме постају битне, људима се каче разне етикете, а на преосталој маси јесте да то прихвати, поверује и шири даље.

Неретко се дешава да ботови бившег режима постану и ботови садашњег, па уз добро познавање прљавог веша бивших ортака постају готово идеални за ово занимање. Крле је школски пример једне ботовске матице која је променила табор, али не и образац понашања. Практично, то су људи чија реч нема никакву тежину и никакву вредност, али се о њима говори и они се коментаришу. Теме се смењују, док људи добијају само полуинформације. Погледајте само наднасловне чланака у електронским

медијима: скандалозно, сензационално, ново, хит, урнебес, када прочитате ово, када прочитате оно... Најчешће су то само гомиле глупости и тема којима један нормалан човек у Србији не би требало да се бави. Ако сте и помислили да је то случајно, варате се – није! Крајњи циљ јесте да више ни сами не будете у стању да разазнате истину, па само бирате страну у односу на то шта вам је ближе или популарније. Заведеном масом је најлакше владати. Они који схвате суштину, прелазе у више него огромну мањину и по правилу постају несхваћени и разочарани, а то разочарење касније води у пасивност и незаинтересованост. На крају крајева, образован и васпитан човек на друштвеним мрежама заиста постаје немоћан и мино-

ран пред бујицом бахатих и безобразних страначких војника и ботова. Сетимо се сви ботова лудог Радула, као и плаћених ботова Вука Јеремића. Остаје нада да ће ови примитивни друштвени паразити на време бити препознати и уклоњени.

МЕДИЈСКА БУЋКА ЗА ПРОЕВРОПСКЕ СОМОВЕ

Неки од вас ће можда овај поднаслов схватити као преоштар и груб, али верујте да у пракси то изгледа још и много црње и горе. Покушаћемо то сликовито да објаснимо. Као што сви знате, сом је риба која се лови на бућку, чији звук представља мамац за рибу која ће постати плен. Исто важи и за велики број углавном проевропских ботова. Шта је

бућка? Бућка је потпуно режиман медијски догађај који почиње тако што се изабере споредни ликови који су жртве споредних догађаја. Проевропски сомови затим масовно и организовано шире незадовољство, солидарност, најнегативније коментаре у циљу блаћења представника режима. Режим за то време ћути и трпи критике, док њихови ботови с нестрпљењем чекају на знак да крену у контранапад. Данима се шири колективна хистерија, плуште коментари и плувачина и баш тада када дође до врхунца, а сам догађај поприми епске размере, појављују се представници режима који тај „проблем” решавају. То је знак да режимски ботови крену у контраудар, који се своди на: „Шта сада кажете?”; „Браво, председниче!”; „То је

прави градоначелник!"; „Тако се брине о грађанима"... Неретко се дешава да и сами актери окрену леђа онима који су их на почетку бранили, а онда борци за њихова права крећу са плувањем истих жртава. Како су те приче већ добиле велику медијску пажњу, епилог је готово по правилу хепиенд уз сакупљање јефтиних политичких поена! Сегите се само бројних случајева наводних присилних исељавања породица у којима су жртве стале на страну режима и како су их само проевропски ботови ставили на стуб срама и засипали најстрашнијим увредама. Школски пример оваквог скандалозног понашања је-

сте и однос према супрузи убијеног Оливера Ивановића, коју су након убиства њеног супруга ботови уздизали до нивоа кнегиње Милице. Чим су у јавности почеле да се појављују фотографије са представницима режима, почеле су најсрамније увреде на њен рачун. У суштини, танка је линија између похвала и увреда! Све зависи само од једног параметра – да ли сте власт или опозиција. На самом крају, при свакој следећој бући и решавању будућих проблема иде подсећање на претходне проблеме које је режим успешно решио, уз неизоставне коментаре: „Тако сте причали и онда када..."; „Ко

још вама верује..."; „Грађани су и претходни пут видели..."

Дакле, бућка је блага реч!

ОПШТЕПРИХВАЋЕНО НЕЗНАЊЕ

Општеприхваћено незнање представља феномен који се готово одомаћио у јавном мњењу Србије. Неретко се дешава да многи у Србији на свако другачије мишљење скачу и вичу – то је говор мржње, а да заправо немају представу шта то уопште значи. Иста ствар се дешава и са појмом ратни злочинац. Проф. др Војислав Шешељ је приликом

СНС бот Лана Ђурашковић - варала људе позивајући се на странку

својих гостовања детаљно објашњавао шта представља говор мржње, као и то ко јесте а ко није ратни злочинац. Није реткост да се људи позивају на преуде анти-српског Хашког суда и не пада им на памет да у Србији велика већина људи уопште не признаје пресуде тог лажног суда.

ПОСЛУШНЕ ПУДЛИЦЕ РЕЖИМА

Послушне пудлице режима јесу разне организације и покрети који привидно делују самостално а заправо се финансирају од стране оних којима је њихова дресура потребна. То су неретко

и ситнији коалициони партнери који ускоче уколико је режиму потребно да неко буде критикован с бока. Зашто баш они и у чему је њихов значај?

Њихов значај је двострук, а њихово деловање није нимало безазлено. Значај њиховог плувања политичких противника јесте у томе што они наводно наступају као противници режима и тиме покушавају да придобију симпатије опозиционих гласача. Затим добијају медијски простор и помоћ да лажне приче што дубље уђу у народ. Тако завршавају посао, а да режим конкретно није морао да прља руке. Тако ми-

норне организације, које најчешће имају по двадесетак чланова, постају битне и њихови наводи се коментаришу. Као шлаг на тарту иде финални потез, а то су коментари представника режима типа: „Ми се не бавимо таквим стварима“; „Ми предано радимо и немамо времена за то“; „Оставићемо народу да да свој суд о томе“... Ботови на самом крају ударају гланц на друштвеним мрежама масовним шеровањем и коментарисањем измишљених и потпуно апсурдних догађаја и дезинформација. Све ово јесу јефтине политички трикови који, нажалост, врло често лако пролазе у народу.

Келнер и фризер - државни врх!

СРПСКИ РАДИКАЛИ У СЕВЕРНОЈ СРПСКОЈ ПОКРАЈИНИ ПОДНЕЛИ ИНИЦИЈАТИВУ УСТАВНОМ СУДУ

Пише: Смиљана Гламочанин Варга

НЕУСТАВНА И НЕЗАКОНИТА ОДЛУКА

Посланичка група Др Војислав Шешељ – Српска радикална странка у Скупштини Аутономне покрајине Војводине предала је 13. новембра 2018. године Уставном суду Републике Србије иницијативу за покретање поступка за оцену уставности и законитости одлуке покрајинске скупштине о утврђивању и свечаном обележавању датума од покрајинског значаја, коју је Скупштина АП Војводине усво-

јила на предлог напредњачког покрајинског режима. Статут АП Војводине, који је наведен као правни основ за доношење спорне одлуке, не познаје надлежност Скупштине АПВ да утврђује датуме од покрајинског значаја, који би се свечано обележавали, нити уопште надлежност АП Војводине да утврди датуме од покрајинског значаја постоји. Таква надлежност није прописана ни важећим законима нити Уставом Републике Србије. Дакле, ову одлуку је донео ненадлежан орган власти, па је свих шест чланова те одлуке неуставно и незаконито, као и сама Одлука у целини.

Српски радикали су још приликом расправе у Скупштини оспорили легитимитет и изнели низ примедба на неуставан, незаконит, неук и неутемељен предлог Одлуке о утврђивању датума од покрајинског значаја.

РАДИКАЛИ ИНИЦИРАЛИ ПРИСАЈЕДИЊЕЊЕ

Покрајинска власт проглашава 25. новембар за некакав Дан Војводине, мада 25. новембар нема никакве везе са Војводином, јер 1918. године Војводина не постоји, не представља никакву територијалну одредницу.

На Великом народном збору у Руми одржаном 24. новембра те године, донета је одлука о присаједињењу Срема Краљевини Србији. Дан касније, 25. новембра, Велика народна скупштина Срба, Буњеваца и осталих Словена једногласно доноси одлуку о присаједињењу Баната, Барање и Бачке Краљевини Србији. Иницијатор сазивања Велике народне скупштине био је Српски народни одбор, на чијем челу је био Јаков Јаша Томић, вођа Српске радикалне странке и велики народни трибун. Захваљујући чврстом, одлучном и непоколебљивом ставу Јаше Томића да „прво треба обући српску кошуљу, а потом југословенски капут“, избегнута је велика трагедија, која би задесила српски народ на

овим просторима током 20. века. Српска радикална странка је поносна на заслуге у присаједињењу Србији.

Српска радикална странка предлаже да се 24. и 25. новембар прогласе за државни празник под називом Дани присаједињења, који ће се празновати на простору читаве Републике Србије, а не само на простору АП Војводине, јер значај историјских одлука донетих на Румској и Великој народној скупштини у Новом Саду превазилази оквире Покрајине. То су одлуке од државног, националног значаја. Српски радикали истичу како очекују да ће се Уставни суд приликом доношења одлуке о иницијативи Српске радикалне странке искључиво

руководити Уставом, законима, правом и правдом, а не политичким мотивима.

АП Војводина и покрајински органи имају надлежност да раде само оно што је прописано Уставом, Законом и Статутом АПВ. Изван тих прописа, АП Војводина не може проширивати своју надлежност, као што је учињено са Одлуком о утврђивању датума од покрајинског значаја. Ова Одлука је пуна контрадикторности, историјских фалсификата и бесмислица и представља огледало напредњачког покрајинског режима. Одлука покрајинске скупштине о утврђивању датума од покрајинског значаја је неуставна и незаконита, и зато мора пасти на Уставном суду.

Почаст и венац за Јашу Томића

ЛАЖНА ДРЖАВА КОСОВО НИЈЕ ПРИМЉЕНА У ИНТЕРПОЛ

**Пише: Смиљана Гламочанин
Варга**

Годинама из западних центара моћи покушавају да нас убеди да је независно Косово „готова ствар”. Пропагирају то кроз западне медије, медије у Србији и преко плаћених мрзитеља сопственог народа и државе.

Агитатори Европске уније и НАТО-а нас деценијама убеђују да Шиптара има бар четири пута више него што их заправо има на Косову и Метохији. Прећуткују да се Шиптари у великом броју свакодневно исељавају са територије јужне српске порајине и да им стопа наталитета опада сваке године и минимализују чињеницу

да велика већина држава у свету није признала такозвану државу Косово.

ВЕЛИКА ПОБЕДА СРБИЈЕ

Генерална скупштина Интерпола одбила је 20. новембра 2018. године захтев лажне државе Косово за чланством у тој међународној полицијској организацији. То је велики успех и победа, коју је Србија извојевала уз помоћ савезника Русије и Кине које су суптилно, дипломатски и мудро лобирале за Србију, за правду и истину.

Дан раније, у име Србије, а против укључивања питања пријема Косова на дневни ред говорили су представници Шпаније, Кипра,

Кине, Сирије, Венецуеле, Суринама, а у корист увршћивања те тачке говорили су представници САД, Француске и Гвајане.

Већином гласова усвојено је да се 20. новембра на дневном реду Генералне скупштине Интерпола нађе тачка о пријему такозваног Косова. Када је почела расправа на којој се земље-делегати јављају за реч и образлажу своју одлуку, у корист Србије су се за реч јавиле Шпанија, Мароко, Кипар, Кина, Белорусија и Русија.

У првом кругу гласања, „за” је гласало 76, против 56, док је уздржаних било 22. Уследио је шок председавајућег Генералне скупштине и Генералног секретарија-

та, након чега је мимо процедуре одређена пауза.

Пауза од 20 минута је и одређена како би делегације изашле из сале и како би САД, Велика Британија и Турска на њих извршиле додатни притисак пре новог гласања. Али, ни после другог круга, када је „за” било 68, „против” 51, а „уздржаних” 16, такозвано Косово, које је до сада три пута подносило захтев за чланство у Интерполу – 2010, 2015. и 2017. године, није успело да обезбеди двотрећинску већину и тако издејствује пријем у ту међународну полицијску организацију.

Гласање на Генералној скупштини Интерпола нам је још једном показало и доказало ко

су нам пријатељи а ко не – они који гласају за отимање нашег Косова и Метохије или они који нас подржавају и помажу у томе да сачувамо и одбранимо интегритет и суверенитет своје државе у складу са правдом, међународним правом и Уставом Републике Србије.

ОЧАЈНИ НАПУСТИЛИ СЕДНИЦУ

Док је Србију, наше савезнице и пријатеље, као и све слободномислеће људе у свету обрадовала ова вест, представници Европске уније, НАТО-а, амерички амбасадор Скот, британски амбасадор у Приштини, Харадинај и Пацоли кукају и оптужују Руску Федерацију за „дивље” лобирање у корист Србије.

Истина је да су заправо они дали милионе и милионе долара и евра за лобирање и пропаганду засновану на лажима, али им ни поред тога није успело да такозвано Косово буде примљено у Интерпол.

Улазак лажне државе Косово у Интерпол значио би улазак у светску полицијску организацију криминалне квазидржаве која почива на монструозним ратним злочинима, трговини људима, људским органима и дрогом.

Разочарани развојем догађаја, представници лажне државе Косово у очајању су демонстративно напустили седницу Генералне скупштине Интерпола.

ДЕЦЕНИЈА!

Пише: Марина Недељковић

Неки друштвени теоретичари тврдили су да су друштвене промене процеси који се непрестано понављају и у друштвеном и у културном животу, али и у самој историји, те да су цикличне промене иманентне структурама људских друштава и да се неке ствари увек „враћају“, у овом или оном историјском облику. Стара латинска мудрост каже да је „историја учитељица живота“, што је често цитирани део сентенце великог говорника Цицерона, која гласи: „Историја је сведок времена, светло истине, живот памћења, учитељица живота, весник прошлости“.

Неговати сопствени идентитет, чувати своје обичаје и језик, територијални интегритет и суверенитет да и не помињемо, није баш много модерно, није „ин“, како се то популарно каже. Међутим, само они који немају сопствену традицију, историју и аутохтону, особену културу мо-

гу убеђивати друге народе да се ману своје прошлости, зарад неке много лепше, успешније и богатије будућности, на пример у Европској унији. Само они који немају властито сопство, могу да га граде на отимању туђег.

Моја генерација рођена је 1989. године, на тачно 600 година од Косовске битке. У време говора на Газиместану и поруче да је Косово Србија.

Генерација 1999. године, десет година млађа, која је овог лета изашла из средњошколских клупа, рођена је у време „Милосрдног анђела“, Кумановског споразума, Резолуције 1244.

Године 2009, деценију након НАТО бомбардовања СР Југославије, без пристанка Савета безбедности, једном од главних протагониста, Билу Клинтону шиптарски терористи, уз лично присуство откривају кип у природној величини, напред Приштине.

ДОГОДИНЕ У ПРИЗРЕНУ!

А шта чека генерацију која ће се родити 2019. године? Да ли ће неки велики догађаји обележити и њихов почетак живота? Да ли ће и у њихово време у највишем правном акту писати да је „Косово саставни део Републике Србије“? Да ли ће одрастати у уверењу да смо сами криви за то што су нам срушили мостове и да онима који иза тога стоје треба да смо бескрајно захвални? На њиховим парама и душебрижништву...

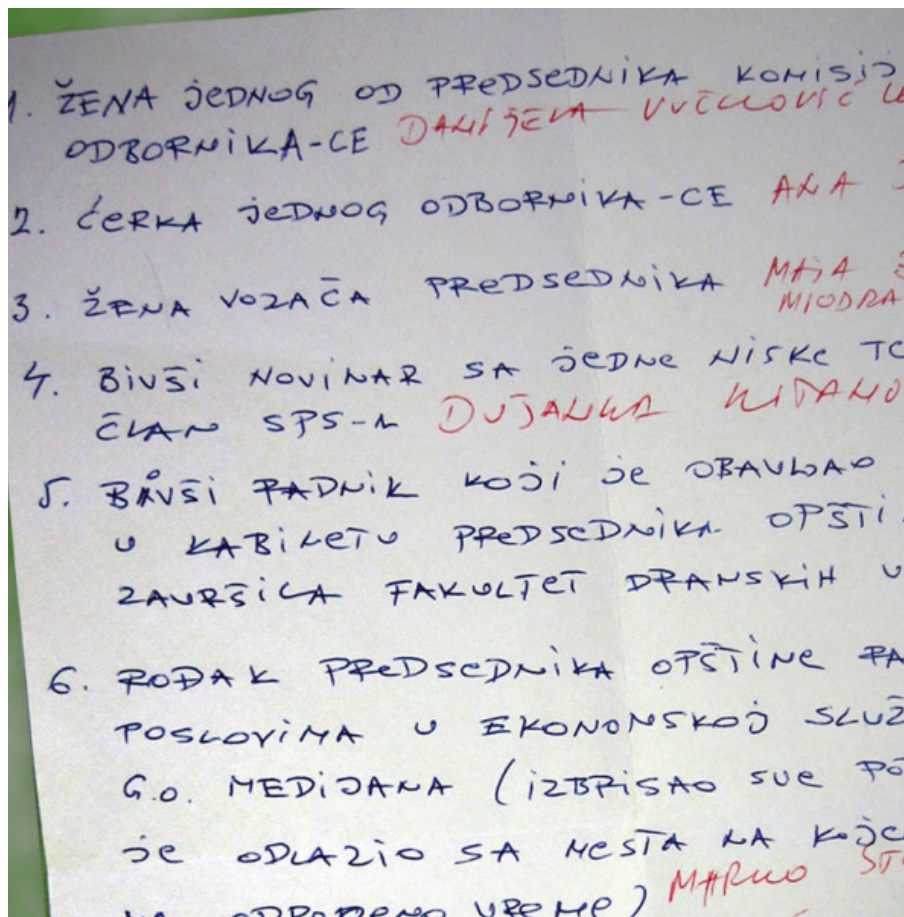
Деценија. За историју и структуре дугог трајања ништа. За људски живот много. Можда чак и све.

Има ли излаза из овог лавиринта страдања српског народа и комадања његовог бића и његове територије? Јесу ли нас прикуцали за магарећу клупу или, ипак, пролазимо на поправном испиту из историје?

Је ли за нас поклич „Догодине у Призрену“ срамота или понос? Стигма или симбол?

„ДРЖИ ВОДУ ДОК МАЈСТОРИ ОДУ”

Пише: Марина Недељковић

Систем представља посебну врсту структуре међузависних односа који не могу да функционишу без сваког од својих саставних делова. Тако ни политички систем не може да пружи свој пуни допринос друштвеном развоју све док у домену одлучивања не консултује и друге експертске системе, просто речено – струку.

Проблем често није само у томе која је странка на власти, већ на који начин се креира општи друштвени систем вредности, да ли постоји консензус око главних националних питања и циљева, како се и због којих интереса врши регрутација, експлоатација и каналисање заједничких ресурса у једном друштву.

У супротном, добијамо ситуацију „држи воду док мајстори оду”.

То не значи да је један мајстор,

керамичар, кондуктер или молер мање вредан у односу на доктора наука, адвоката или лекара, већ да, када је на делу погрешан распоред задужења, друштвених положаја и улога у једном систему, тај систем по природи ствари не може правилно да функционише. Када ствари нису на свом месту, појединци не остварују свој максимум и то неминовно води фрустрацијама и незадовољству, како њих самих, тако и ширих друштвених маса.

Рецимо, ја као докторанд социологије, нисам учена и оспособљена за позиције одлучивања, на пример, у домену здравства, јер је моје знање о овој области ограничено на здраворазумске интерпретације и лично искуство, које не мора бити научно валидно и применљиво у пракси вођења великих здравствених система. Али зато знам и имам квалификације да видим, уочим и објасним да ли нешто у друштву функционише или не и зашто је то тако. А то и јесте сушти-

на стицања животних компетенција и образовних квалификација.

Једно од основних логичких правила размишљања гласи да из погрешно конструисане премисе никада неће произаћи ваљана конклузија.

СТРАНАЧКИ ПОСЛУШНИЦИ ОДЛУЧУЈУ О СТВАРИМА КОЈЕ ЖИВОТ ЗНАЧЕ

Зашто ствари у Србији не функционишу, у чистом структуралном смислу? Зато што се приликом доношења одлука и усмеравања куда као друштво идемо, не консултују они који би понајпре имали шта да кажу. И паметно и смислено. Зато што нисмо искрени према себи самим, према нашим могућностима и способностима. Зато што позиције одлучивања најчешће допадну одређеним људима, ни кривима ни дужнима, по некој врсти партијске заслуге, дуга или потенцијалне следе послушности и оперативне готовости.

Да ли неко са сумњивом дипломом и квалификацијама стеченим на тај начин може да адекватно перципира, мисаоно поима и дође до решења проблема на исти начин као и неко ко је године свог живота посветио управо решавању проблема из домена своје струке? Тешко. Никако. Немогуће ...

Живимо у свету у којем се рипидно губи поверење у експертске системе, у политичаре, здравствене раднике, образовни систем, војне структуре, у струку. Али не зато што људи не знају да раде свој посао, већ зато што у први план, на позиције одлучивања, долазе они који ту исту струку понајмање консултују, а своје личне пориве и потребе стављају у први план.

Па се после чудимо што нам се зидови урушавају, радови одлажу и проблеми стварају. Овде се не ради о високој политици, већ о стварима које живот значе.

ЗНАЧАЈ БАЛКАНА У ВЕЛИКОЈ ЕВРОАЗИЈИ

Пише: Матија Малешевић

Опште је прихваћено да је Егејско море заједно са мореузима Босфор и Дарданели географска граница Европе, а Балканско полуострво једна од њених природних целина.

ЦИЉ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ ЈЕ МОНОПОЛ НАД БАЛКАНОМ

Из тог разлога перспектива чланства Западног Балкана у ЕУ никада није долазила у питање али јесте политичка воља њених чланица. Све док се није појавио јасан политички, економски и безбедносни ризик, Балкан је држан на кратком повоцу. ЕУ је „историјски прозор могућности да се судбина Балкана чврсто и недвосмислено повеже са Европском унијом” отворила под притиском унутрашње кризе и

спољашњих претњи. Балканске интеграције нису резултат спонтаних жеља и реалног приближавања, већ интереса да се „ојача унија, обезбеди стабилност и сачува утицај”[1]. Убрзан процес евроатлантских интеграција има за циљ монополизацију сфере утицаја на Балкану.

Појавом нових транспортних путева и дистрибуцијом све веће економске моћи на Азију, мења се и геополитичка карта света. Тако и Балкан, од проблематичне југоисточне периферије некада просперитетне Европе, изненада постаје спољнополитички приоритет Европе, која се сада налази у великој кризи. Од распада Југославије евидентна је закономерност – геостратешка вредност Балкана за ЕУ повећава се управо сразмерно њеном геополитичком слабљењу и истовременом

јачању Азије. Уколико се такав тренд у будућности настави, можемо да очекујемо да ће политику „приоритета интеграција западног Балкана” заменити политика „императива интеграција западног Балкана”, а недемократски процеси у Македонији говоре нам да смо већ на таквом путу.

ИЗУЗЕТАН ГЕОСТРАТЕШКИ ПОЛОЖАЈ БАЛКАНА

Проблеми балканских ратова, а потом и интеграција, углавном се посматрају у светлу културно-историјских посебности региона, занемарујући познату Наполеонову изреку да „знати географију неке државе значи знати њену спољну политику”. Неопходно је редефинисати географски положај Балкана како би се одредила његова стратешка вредност у новим геополитичким околно-

стима. Интереси Балкана и балканских народа најбоље се могу заштитити правилном географском самоидентификацијом.

Проучавањем балканског тектонског система може се извести закључак да је његова геолошка структура идентична планинском венцу који се простире дуж Мале Азије. У прошлости је постојао сувоземни мост који је спајао Малу Азију са Балканом и који је, услед дугих геоморфолошких процеса, проломљен и поплављен Егејским морем. Дарданели, Босфор, као и бројна острва у Егејском мору не раздвајају два континента, већ сведоче о природној целини Мале Азије и Балкана.

Желећи да повучемо јаснију границу између Европе и Азије, могли бисмо да се позовемо на Птоломеја, који је за границу сматрао планински венац који се непрекидно пружа од запада ка истоку, тј. од Црног Мора до Алпа. Птоломеј је имао у виду Карпате и Динариде, који се у правцу север-југ сужавају раздвајајући Балкан на јужни и северни део. „Централно било” у античким временима раздвајало је цивилизацију од варвара, а у доба ренесансе добија назив *Katena Mundi*. Јужни део Балканског полуострва преко Мале Азије повезан је са Индијом и Египтом, колевкама најстаријих цивилизација, а северни део повезан је преко Панонске низије са Бечом, „вратима Европе”. Због оваквог географског положаја, Балкан би требало идентификовати као двоконтинентално полуострво.

Руска платформа, јединствена континентална веза Европе и Азије, није имала толики значај зато што се продужава у сибирске степе и централноазијске пустиње. За разлику од Балкана, који је директно био повезан са колевкама цивилизације, са руске платформе вребала је опасност од азијских варвара, Хуна и Монгола. Историјски, Балкан се показао као најпогодније место културног и економског сусрета

различитих цивилизација. Археолошким ископавањима у савременој Грчкој откривено је да су егејска и микенска цивилизација одржавале многоструке везе са са афричким царствима Мемфисом и Тебом, а такође и са Предњом Азијом. Хришћанство, првобитно настало у Палестини, прве корене ухватило је на обалама Егејског мора, одакле се касније шири и на остале делове европског континента. Управо ће Константинопољ и Солун постати центри из којих су енергични проповедници покрестили многе народе. За време Византије, овај регион био је на много већем цивилизацијском нивоу од запада Европе и налазио се тада у центру светских дешавања.

Због геолошких фактора и морфолошких особина, Јован Цвијић на почетку двадесетог века Балкан назива јединственим посредником између Азије и Европе. Имајући у виду његову цивилизацијску улогу, аутор наводи да Балканско полуострво има много више права да себе назива евроазијским него Русија. Закључци Јована Цвијића у садашњем геополитичком контексту актуелнији су него икад. Покушавајући да помири цивилизацијске противречности Европе и Азије, Русија се сусреће са жестоким притисцима. Балтичке државе заједно са Пољском и Украјином обесмишљавају сваки покушај повезивања Европе (Немачке) и Русије и на њеним границама производе сукобе високог интензитета, као у случају Донбаса и Луганска. Играјући улогу санитарног кордона, руски суседи покушавају да добију на геостратешком значају. Релаксација односа мало је вероватна, а концентрација НАТО трупа на руским границама и појачана ратноушкачка реторика у Украјини воде у правцу ескалације сукоба, а у најбољем случају ка замрзавању конфликта.

ЕВРОПСКИ ПРОЈЕКАТ НА БАЛКАНУ НИЈЕ ДОБРОДОШАО

За разлику од изразито евроцентричне оријентације и анти-

руске политике народа источне Европе, Балкан, насељен словенско-православним народима, под јаким утицајем византијског наслеђа и у блиском додиру са исламом, благонаклоно гледа на Азију, у првом реду на Русију. Слабост коју је Бугарска показала напуштајући животни важан пројекат Јужног тока, грчка финансијска криза, бесперспективне интеграције Западног Балкана и постојање неколико такозваних „failed and unrecognized states” демонстрирају непријемчивост европског пројекта на Балкану. Од почетка распада Совјетског Савеза до данас, Европа је три деценије безуспешно радила на интеграцији „свог дворишта”, а резултат је историјски минимум популарности процеса европских интеграција.

Балкан интегрисан у евроатлантске структуре хомогенизацијом и заокруживањем ЕУ, представљаће ненадокнадиви стратешки ударац за евроазијско партнерство, јер ће се, по узору на средњу Европу, направити још један санитарни кордон. Уколико Анкара настави сарадњу са Ираном и Русијом на рачун НАТО-а, грчко-турска граница претворила би се у ново кризно жариште по узору на Украјину. Свака иницијатива из Евроазије посматраће се кроз интересе НАТО-а, а не кроз интересе балканских држава. „Мали европски дом” прошириће се и на своје двориште, а прозор могућности претвориће се у механизам надзора и сузбијања сваког страног мешања. Тиме Балкан постаје одбрамбени штит за читаву Европу. У таквим околностима Евроазија остаје без Европе, а Кина добија прилику за стварање „Велике Азије” у којој ће она водити главну реч.

БУДУЋНОСТ БАЛКАНА ЈЕ У ПОВЕЗИВАЊУ СА РУСИЈОМ И КИНОМ

Русија заједно са Кином не би требало да се плаши већег присуства на Балкану. Прво, зато што становништво гледа позитивно на источне partnere, за разлику

од Европљана, који их посматрају као претњу. Друго, историја и тренутна геополитичка ситуација указују да је Балкан транзитни коридор са јединственим капацитетом да повеже тржишта Далеког истока и Западне Европе. Треће, Балкан је од давнина цивилизацијски гравитирао ка Азији и био део Источног римског царства, а касније Османског царства, те називање Балкана ексклузивном зоном утицаја западне цивилизације културно-историјски није правилно.

Независни и аутономни Балкан је од приоритетног значаја за Велику Евроазију. Све док на Балкану постоје државе које се одупиру експанзији НАТО-а, постоји шанса да се створи нови балкански пол, одбојан према евроатлантском магнетизму. Потребно је за будући пол изабрати стратешког савезника, за балканске прилике довољно политички моћног, историјско-геополитички настројеног против евроатлантских интеграција и изложеног снажном притиску Вашингтона, који би могао да произведе антиатлантску реакцију у региону. Гарантовањем безбедности, капиталним инвестицијама, отварањем перспективе чланства у евроазијским организацијама као што су ОДКБ, ШОС или ЕАЕУ, Балкан би се претворио у евроазијски геополитички стожер, унутар још увек рањивих непријатељских линија.

Стратешки савезник прерастао би у активног регионалног геополитичког играча и ставио се у функцију језгра будућих „балканских интеграција”, а не усконационалних интереса. Интегралне евроазијске вредности неопходно је супротстављати западној балканској конструкцији успостављеној на насилном и вештачком сепаратизму. Од распада Југославије и времена Слободана Милошевића, чија је јединствена политика била „Балкан балканским народима” није постојала никаква идеолошка или материјална подршка тој идеји, а регион је настављао да клизи у

све веће поделе. Евроазијски импулс са Истока може да буде велики подстицај и повод за поновно покретање иницијативе о хоризонталном повезивању балканских народа.

Балкан је расцепкан и подељен, подложен негативном утицају споља, и као такав место високог безбедносног ризика, што онемогућава веће економско приближавање партнера са Истока. Уједињен и независан, има шансу да у преконфигурацији будућег светског поретка постане осовина великог евроазијског партнерства, незаобилазна раскрсница пута свиле и тачка идеолошког помирења Русије и Европе.

Русија губитком Украјине нема потребна средства да постане моћна империјална сила која спаја Европу и Азију, али зато контролом Балкана у значајној мери може да надокнади тај хендикеп. Балкан је стратешки најзначај-

нија тачка продора Евроазије у Европу. Сила која буде имала одлучујући утицај у региону одредиће будућност трансконтиненталног повезивања и судбину евроазијске коалиције.

Балканским народима јасно се мора предочити алтернатива евроатлантских интеграција, а Русији геостратешки значај региона. Изградња односа Русије и балканских држава на пријатељству и братству може се завршити још једним разочарењем. Неопходно је градити међусобне односе на основама обостраних економско-политичких интереса. Геополитичка приоризација Балкана и активно учешће Русије у регионалној политици, а након тога и усклађивање спољно-политичког курса балканских држава са концепцијом Велике Евроазије у потпуности одговара обостраним интересима и осликава нове геополитичке околности.

МЛАДИ ИМАЈУ МОЋ

Пише: Зоран Борјан

Седим у кафићу са својим дугогодишњим пријатељима, разговарамо о различитим темама, па закачисмо и политику. Већина њих готово углас рекоше да то њих не занима, да једноставно не желе да причају о политици. Уследио је мој одговор као из топа – Политика је свуда око вас: цена кафе, то што конобар није донео фискални рачун, аутобус који касни и прокишњава, цена горива, то што радите непријављени...

Управо овакво размишљање већине, поготово младих у Србији, највише иде у прилог владајућим странкама. Константно спинују кроз своје медије да имају преко 50 посто подршке у наро-

ду, а неретко се дешава да управо они финансирају кампање којима деморалишу бираче да изађу на изборе. Покушавају да убеду младе да њихов глас ништа не вреди.

Они то и раде јер ствари стоје управо супротно. Млади чине чак 15% од укупног бирачког тела и самим тим, излазак већине популације старости од 18 до 30 година на изборе значајно би утицао на политичку сцену Србије. Значило би то пре свега да, због повећане излазности, напредњаци не би имали више од 50 процена та подршке у бирачком телу. Зар то већ није довољно јак аргумент зашто треба излазити на изборе? Уз толику излазност и енергију коју млади носе, владајуће

странке, као и све остале странке на српској политичкој сцени, морале би више пажње да посвете проблемима млађе популације, јер би ти људи показали да желе активно да се укључе у политички живот и одлучивање о најважнијим питањима.

Тиме што им је унутар странке указано поверење и постављени су на важне функције, Српска радикална странка је на делу показала да су јој млади људи веома битни. Српски радикали сматрају да је активно укључивање младих у политику најбољи начин да се проблеми младих људи решавају на најквалитетнији начин, јер управо они најбоље знају који су најактуелнији проблеми њихових вршњака.

ПАВЕЛ ДОМОЊИ (1940-2018)

Почетком октобра, у 78. години живота, преминуо је проф. мр Павел Домоњи, дугогодишњи истакнути члан Српске радикалне странке. Преносимо говор који је на сахрани мр Домоњија одржао Ђурађ Јакшић, покрајински посланик и председник Градског одбора Српске радикалне странке у Новом Саду.

Ожалошћена породице Домоњи, поштовани пријатељи, браћа и сестре, окупили смо се данас да се опростимо и испратимо на вечни починак нашег пријатеља, комшију, брата, страначког саборца, доброг и племенитог човека, какав је био наш Павел Паја Домоњи. Одајемо почаст дугогодишњем истакнутом члану Централне отаџбин-

ске управе Српске радикалне странке и члану Градског одбора Српске радикалне странке Нови Сад.

Магистар српског језика и књижевности Павел Домоњи рођен је 21. јануара 1940. године у Старој Пазови, у породици Јана и Зузе Домоњи. Одрастао је са братом Јаном и сестрама Аном и Сузаном. Основну школу и гимназију завршио је у родној Пазови, а Филолошки факултет, одсек за српски језик и књижевност, у Београду. Након завршених студија, Павел је кратко радио као наставник српског језика и књижевности у средњој стручној школи, а потом као секретар у Служби за запошљавање Скупштине општине Стара Пазова. Обављао је високе јав-

не функције у Извршном већу АП Војводине. На врхунцу своје професионалне каријере Павел Домоњи је био покрајински секретар за националне мањине, управу и прописе и биран је за потпредседника Скупштине АП Војводине. Као врхунски интелектуалац, вредан, истрајан и систематичан, Павел је оставио неизбрисив траг у политичком животу АП Војводине, с краја деведесетих година прошлог века.

Павел Домоњи је био активни члан Матице српске, Народне библиотеке и КУД „Јанко Чмелик” у Старој Пазови. Последњих двадесетак година није се могао замислити ниједан културни догађај – промоција књиге, књижевно вече или јавна дебата у Матици српској, Градској

библиотеци, Културном центру града Новог Сада, на којем није био присутан Павел Домоњи. Као врхунски интелектуалац, и у зрелом животном добу Павел се усавршавао, неуморно читао и стицао нова знања. Не постоји књижевник, књижевни критичар и културни посленик у Новом Саду који није познавао и дубоко уважавао Павела Домоњија.

Ми српски радикали, имали смо ту привилегију да један од нас буде и мр Павел Домоњи. Био је дугогодишњи истакнути члан највишег страначког органа, Централне отаџбинске управе Српске радикалне стран-

ке. Био је председник Савета за културу, члан новосадског Градског одбора и Окружног одбора за Јужну Бачку Српске радикалне странке. Павел Домоњи је један од иницијатора и главних организатора десет протестних вечери у Новом Саду, одржаних у јесен 2014. године, које су имале за циљ ослобађање председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља из хашког казамата. Својим животним и професионалним искуством и знањем, Павел Домоњи је оплеменио рад и политичко деловање Српске радикалне странке.

Провео је 48 година у складном и срећном браку са својом

супругом Катарином. За Павлом тугују његова Катарина, кћерке Дануша и Милина и његов понос, унуци Исидора, Софија, Константин и Михаило.

Поносни што смо га познавали, поносни на заједничке тренутке и дружење, опраштамо се од нашег пријатеља, брата, саборца, људске величине и господина какав је био Павел Домоњи. Српска радикална странка најискреније саучествује у болу породице Домоњи.

Нека Господ подари мир души његовој тамо где праведници почивају. Вечна му слава и хвала!

СРАМНА ХАРАНГА ДРУГЕ СРБИЈЕ ПРОТИВ ЈУНАКА

Пише: Жана Живаљевић

Некадашњи председник Савезне Републике Југославије и Републике Србије Слободан Милошевић, иако је својевремено потписивањем Дејтонског споразума дао пристанак на оснивање међународног кривичног трибунала за бившу Југославију, више пута је поновио како такозвани Међународни суд у Хагу сматра политичким инструментом оних западних сила чији је циљ да деградирају и униште српски народ.

НЕКАДА СУ СРПСКИ ЈУНАЦИ СЛАВЉЕНИ КАО УЗОР

Јанко Шафарик је у периоду између 1870. и 1875. године као члан Државног савета Кнежевине Србије предлагао да се

уведе обавеза да свако домаћинство у кући држи слике козовских јунака и националних великана, како би се неговали позитивни идеали кроз генерације.

Век и нешто протекао између неколико генерација створио је раселину међу Србљима, те тако у наше време другосрбијанско гласило „Блиц“ данима спроводи и турира харангу против хашких осуђеника, иако, после срамотног судског кривотворења историје под маском међународног права, ни мала деца у Србији не гаје симпатије према неблагонаклоном окружењу, посебно западном (иако, нажалост, силом економских неприлика тамо хрле).

Чињеница да је од 161 оптуженог за ратне злочине на те-

риторији некадашње Југославије, више од половине Срба, да је осуђенима изречено миленијумско тамновање, да су само тројица ослобођени затворске казне (Милутиновић, Радић, Стаматовић – против последњег се понавља суђење), да је Хаг већ узео 16 српских жртава (10 пре суђења, шест у току судског процеса или издржавања затворске казне) и да је од свих народа којима се судило, српски по Трибуналу најкривљи, сведочи о опасној и злој намери сатанизације оних чијој су се честитости и јунаштву преци данашњих судија клањали и дивили. Чињеница достојна осуде сваког добронамерног човека, а немоли припадајућег српском народу.

Неправично суђење, поступци унапред вођени да се, без

Победник!

обзира на доказе, осуди једна, српска страна, никаква или симболична сарадња са Националним саветом за сарадњу са Хашким трибуналом, подршка сведена на пријатеље, породицу и понеког правди наклоњеног адвоката... ништа се од тога није дојмило другосрбијанаца. И, ево Србије данас распарчане, подељене, неупоредиве по родољубивој инфраструктури са дојучерашњим непријатељима, данас окружењем, усамљене у региону, готово на дну.

СРАМОТА СРПСКИХ БЛАТОИДА

Под флоскулом демократских, грађанских и свакојаких права и слобода, „Блиц“ зомбираном читалаштву сервира

као мете, црно уоквирене, са поруком „На њих не треба да се угледају наша деца“ – Ратка Младића, Владимира Лазаревића, Небојшу Павковића и – неизоставно – Војислава Шешеља. Дакле, начелника Генералштаба Војске Републике Српске, команданта Приштинског корпуса, команданта Треће армије Војске Југославије и начелника Генералштаба Војске Србије, и опозиционог лидера Српске радикалне странке – којима је суђено због одбране земље на коју су се заклили Уставом и због слободе говора и мишљења.

О процесу вођеном против лидера српских радикала у Хагу Срби имају готово неподељен став као о политички мон-

тираном суђењу, које је покренуто с мртве тачке после шест година робије и потрајало још дуже... Срамота блатоида и њима сличних утолико већа!

Да ли тако нешто можемо видети у тиску, „Авазу“ или „Кохи“? Не само због цензуре.

Осуђенима за ратне злочине које нису починили не треба промоција. У српским домовима њихове слике су и без обавезе, сасвим добровољно, у рамовима на истакнутим и видљивим местима, која деле са Обилићем, кнезом Лазаром, генералом Дражом и Његошем.

А ако се на Ратка, Лазу и Војислава не угледају наша деца, Србија ће изгубити битку са чанколисцима.

РУШЕЊЕМ ГАДАФИЈА УНИШТЕНА ЈЕ ЛИБИЈА

Пише: Александра Белачић

Када је пре седам година Моамер Гадафи убијен на улицама родног Сирта, многи Либијци осетили су необјашњиву еуфорију. После више од четири деценије у њихову државу стигле су „револуција и демократија“, а „окрутни диктатор“ свргнут је са власти. Овакав развој догађаја показао се погубним по либијски народ и државу.

ЖИВОТ ПОД ГАДАФИЈЕМ

Када је Гадафи дошао на власт, 1. септембра 1969. године, Либија је била једна од најсиромашнијих земаља на свету. Највише захваљујући експлоатацији нафте, овај харизматични лидер успео је да уздигне заосталу пустињску државу у силу која је, непосредно пред почетак револуције, имала највиши стандард међу афричким и државама арапског Блиског истока.

Према систему који је Гадафи развио по доласку на власт, образовање и здравствена заштита били су бесплатни. Становници Либије нису плаћали рачуне за струју, а нису постојале ни камате на кредите у банкама, које су све биле државне. Уколико би неки грађанин одлучио да се бави земљорадњом, од државе би бесплатно добио кућу са земљом, пољопривредну опрему, домаће животиње и семе. Сваки млади брачни пар добијао је од државе по 50.000 америчких долара како би купио стан и засновао породицу.

Пре доласка Моамера Гадафија на власт, само 25% становништва Либије било је писмено. Данас 83% Либијаца чита и пише, а њих 25% има факултетску диплому. Уколико би држављанин Либије пожелео да се школује у иностранству или уколико би му било неопходно лечење ван

граница земље, имао би новчану помоћ државе која је плаћала све трошкове и обезбеђивала додатних 2.300 америчких долара за превоз и смештај. Сваки Либијац који није могао да нађе посао по завршетку школовања, добијао је новчану помоћ у висини плате предвиђене за ту врсту занимања. За свако рођено дете Либијке су од државе добијале по 5.000 америчких долара. Држава је чак партиципирала и у куповини аутомобила са 50% учешћа. Гориво је коштало свега 0,14 долара за литар, што је било јефтиније од воде, а хлеб је такође био практично бесплатан, са ценом од 0,15 долара за 40 векни.

Гадафи је знао да за пустињску државу попут Либије вода представља најбитнији ресурс, па је наредио изградњу великог водовода кроз Сахару који је спојио Триполи, Бенгази и Сирт и тако омогућио несметано снабдева-

ње водом. На жалост, током НАТО бомбардовања овај водовод је претрпео значајна оштећења.

Можда и најзначајније достигнуће Моамера Гадафија јесте чињеница да је оставио Либију без икаквог спољног дуга, са девизним резервама од чак 150 милијарди долара. Нажалост, одмах по почетку револуције ова средства су замрзнута широм света.

РАТ У ЛИБИЈИ

Пре скоро осам година, политички феномен под називом „Арапско пролеће“ преселио се и на Либију, која је, за разлику од земаља Магреба, ушла у крвави и беспощедни грађански рат у коме је Гадафи у почетку имао предност, све док се НАТО, на наговор Велике Британије, Италије и Француске, није умешао са циљем да се покрене интервенција ради помоћи побуњеницима. На-

слутивши развој догађаја, Гадафи је у марту 2011. године одржао говор у којем је упозорио Европу да ће рушењем Либије, која представља безбедносни бедем Медитерана, милиони избеглица из Африке и са Блиског истока (укључујући и велики број терориста) кренути путем западних земаља. Упркос том упозорењу, Европска унија је заједно са Сједињеним Америчким Државама напала Либијску Џамахирију и проузроковала крвопролиће, суноврат привреде и потпуни друштвени хаос. Операција „Одисејева зора“, покренута 19. марта 2011. године на челу са Сједињеним Америчким Државама, означила је почетак краја Гадафијевог режима.

Пропаганда западних медија против харизматичног либијског вође била је брутална. Оптуживали су га да је безумни диктатор који је за 42 године власти убио

између 2.000 и 3.000 политичких противника. Само током деветомесечне побуне под окриљем НАТО пакта погинуло је више од 30.000 грађана Либије. У прилогу тези да је Гадафи диктатор који мора бити свргнут, западни медији су представили податак да је у његово време у затворима лежало преко 17.000 људи. Сви ти људи били су осуђени криминалци. Током револуције криминалци су пуштени а у затворе је одведено најмање 27.000 људи чији је једини грех био подршка режимској политици.

Пркосног либијског вођу, познатог по томе што је деценијама живео у шатору, непријатељи су без доказа оптуживали да је од свог народа украо на десетине милиона долара. Агресивном медијском пропагандом успели су да убаце црв сумње у ставове великог броја грађана Либије, несвесних да је њихова држава због рата изгубила милијарде.

Гадафи је брутално убијен 20. октобра 2011. године, док је покушавао да побегне из родног Сирта. Три дана касније бивши побуњенички Национални прелазни савет прогласио је „потпуно ослобођење“. Уместо благостања, уследио је још гори пакао.

ЛИБИЈА ПОСЛЕ ГАДАФИЈА

Прошло је више од седам година од завршетка рата у Либији и убиства Моамера Гадафија. Смрт врховног вође „Велике социјалистичке народне либијске арапске Џамахирије“ означила је почетак општег хаоса. Његова смрт је многим који су сањали о власти пружила прилику да остваре своје амбиције. Радикални исламисти, припадници Ал Каиде, верски конзервативци, либерални исламисти, берберски националисти, криминалци, племенске вође и бивши Гадафијеви генерали дошли су у позицију да освоје власт у држави која поседује нека од највећих налазишта нафте на свету.

Седам година после смрти Моамера Гадафија стање у Либији је

горе него икада. У некада богатој и просперитетној држави данас влада нестабилност и незаконоје. Забележен је огроман пораст насиља и случајева трговине белим робљем и пребацивања миграната у Европу. Становници Либије исцрпљени су несташицама струје, растом цена и недостатком новца. Интернета нема, телефони раде повремено. Све комуналне услуге су стале а банкарски систем готово да не функционише. Законе доносе два парламента, две владе и гомила милиција које се повремено за превласт боре међусобно, али и са властима у Триполију и Бенгазију.

Суштина либијског проблема је у томе што, након Гадафија, нико није успео да обједини и контролише бројна племена. Управо због своје моћи да уједини распарчане номадске народе, бивши либијски вођа нашао се на мети западних сила. Он је деценијама спроводио политику јачања афричког региона, што није било у складу са плановима Сједињених Америчких Држава. У време када је убијен, Либија је била једина афричка држава која је смела да доноси самосталне одлуке, водећи рачуна о сопственим интересима. Данас је Либија у потпуности политички, економски и војно зависна од некада слабијих, а данас далеко моћнијих сила.

Сви ови подаци показују да суштина проблема никада није била Гадафијева диктатура, већ чињеница да су моћне државе и велике компаније у Либији имале бројне политичке и економске интересе које није било могуће остварити због његове чврсте руке. Било је неопходно склонити га како би се отворио пут интересима западног капитала.

Од самог почетка побуне у Либији, већина светских медија представљала је Моамера Гадафија као злочинца и диктатора који угњетава сопствени народ. Данас знамо да није баш све било онако како је то приказивала медијска машина и да су фасцинантна достигнућа његове вла-

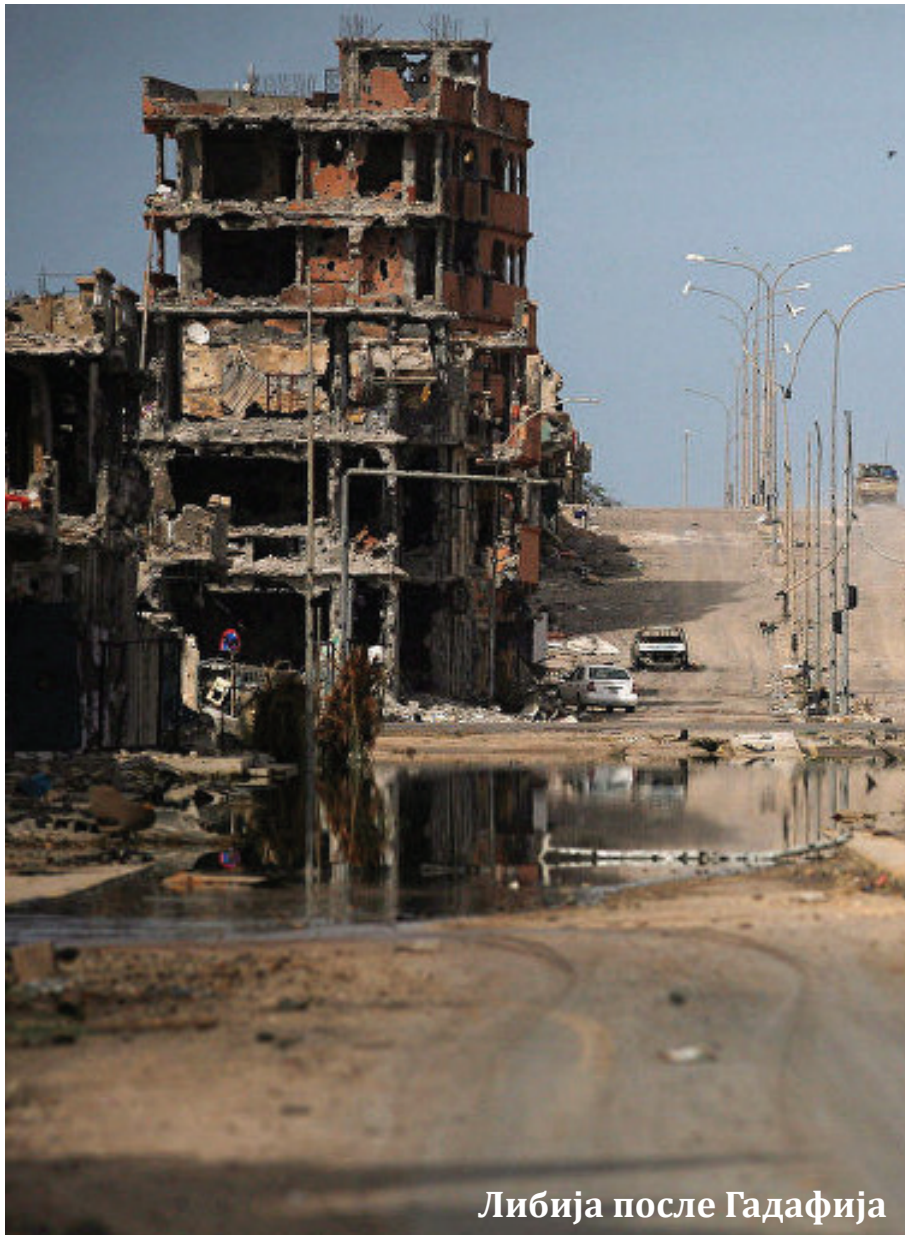
давине све време прећуткивана. Мало је вероватно да су Либијцима, поред одличних услова живота, људска права била угрожена у већој мери него становницима западних земаља са бољим привидом демократије. Демократија је често илузија, а Гадафија суштински није свргнуо народ. Грађани Либије били су само оруђе у рукама западних монструма.

СРПСКИ РАДИКАЛИ – ОДЛУЧНО ПРОТИВ НАТО!

Циљ америчке спољне политике деценијама уназад није истинска посвећеност демократији већ ширење политичке и економске хегемоније Америке на највећем могућем простору, уз истовремено повећање профита америчких

корпорација које су део војно-индустријског комплекса и које обилато финансијски помажу чланове Конгреса.

У постизању својих циљева, Американци не бирају средства, а тзв. „америчка демократија“ постала је парола под којом се широм света руше владе неугодне за Вашингтон. Не може се оспорити позитиван помак у америчкој спољној политици након победе Доналда Трампа на председничким изборима, али упркос томе, због милиона жртава „америчке демократије“ страдалих широм света, па и на простору бивше Југославије, српски радикали ће заувек бити противници уласка у НАТО и свих видова војне сарадње са западним агресорима.

Либија после Гадафија

ПРЕКИНУТИ ФИНАНСИРАЊЕ ФОНДА „ЗОРАН ЂИНЋИЋ“ ИЗ БУЏЕТА АП ВОЈВОДИНЕ!

Српска радикална странка захтева од напредњачке покрајинске власти да хитно обустави финансирање тзв. Фонда „Зоран Ђинђић“, јер је велика срамота да награду најбољем студенту и најбољем младом научном раднику на Новосадском универзитету додељује приватна фондација која носи име мафијашког премијера.

Српски радикали подржавају улагања у науку, стипендирање и сваку врсту подстицаја студентима и научним радницима, али уместо приватне фондације, помоћ и на-

граде које се финансирају из буџета требало би да додељује Секретаријат за високо образовање, као део покрајинске владе. Због тога је неопходно да се у склопу најављене одлуке о наградама у АП Војводини предвиди и награда за најбоље студенте и младе научне раднике Универзитета у Новом Саду.

РЕЛИКТ ДОСМАНЛИЈСКЕ ПРОШЛОСТИ

Суфинансирање Фонда „Зоран Ђинђић“ из покрајинског буџета представља реликт досманлијске прошлости и било је за очекивати

да напредњачки покрајински режим са тиме раскрсти. Међутим, Игор Мировић је наставио да помаже ову организацију. У последње две и по године све у АП Војводини неодолјиво подсећа на период када су досманлије дрмале северном српском покрајином. Лоша кадровска политика, промашени пројекти, трошење милиона на лични комфор и раскош, комбинације и малверзације су лична карта Игора Мировића и његове дружине. Тамо где је стао Бојан Пајтић, наставио је Игор Мировић.

Српски радикали нису задовољни због чињенице да се из године у годину смањује висина средстава из покрајинског буџета која се одређују за научно-истраживачку делатност, културу и спорт. Улагање у науку, културу и спорт у својој суштини има капитални карактер, јер ове области друштвеног живота оплемењују и усавршавају човека у пуном смислу.

Колико су ствари у АП Војводини доведене до апсурда, сведочи податак да се на годишњем нивоу издваја бедних два милиона динара за програме најстарије установе културе у српском народу – Матице српске. Исти износ средстава издваја се и за суфинансирање Фонда „Зоран Ђинђић“. Српска радикална странка захтева прекид финансирања приватне фондације на чијем челу је пребогата Ружица Ђинђић и уједно инсистира на одвајању додатних средстава за подстицаје у области научно-истраживачке делатности, културе и спорта у северној српској покрајини.

РУСКИ ХУМАНИТАРЦИ У НИШУ ЗАСЛУЖУЈУ ДИПЛОМАТСКИ СТАТУС!

Пише: Александра Белачић

У мају ове године, посланици Скупштине АП Војводине одбацили су, већином гласова, иницијативу Српске радикалне странке о отварању Српско-руског хуманитарног центра на територији северне српске покрајине. Далеко перфиднији од оних који су отворено гласали против радикалске иницијативе били су посланици владајуће Српске напредне странке, који су лицемерно саопштили да неће учествовати у расправи и гласању, правдајући се изговором да иницијатива, коју је својим потписима подржало 31.157 грађана Војводине, има бројне формалне и материјалне недостатке.

НЕ ОДУСТАЈЕМО!

Српско-руски хуманитарни центар је институција од непроцењивог значаја за националну безбедност, а чињеница да јавност у Србији није довољно обавештена о раду овог центра представља велики пропуст владајућих структура. Српска радикална странка не одустаје од борбе да се у Војводини отвори још један такав центар, нити од захтева да се особљу постојећег центра у Нишу додели дипломатски статус.

Додела дипломатског статуса најбитнија је због финансијског аспекта. У складу са законском регулативом, Центар је дужан

да плаћа део царине и порезе. Уколико би имао привилеговани, дипломатски статус, вишак новца преостао након обуставе плаћања царине и пореза могао би да уложи у куповину додатне опреме. Тај статус би омогућио веће погодности и када је реч о другим плаћањима у Србији, почев од изнајмљивања простора, до плаћања комуналних услуга.

Центар поседује софтвер који помаже у изнајмењу решења за сваку ванредну ситуацију, попут поплава, што омогућава брзу и ефикасну реакцију у свакој ванредној ситуацији, и то не само у Србији, већ и на територији других балканских држава.

Имајући у виду импресивне резултате које је Центар остварио у домену реаговања у ванредним ситуацијама, посланици Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије искористили су расправу о Предлогу закона о смањењу ризика од катастрофа и управљању ванредним ситуацијама да још једном истакну све предности које би биле остварене доделом дипломатског статуса особљу овог центра. Сви српски радикали поднели су и током дискусије о предлогу закона образложили амандмане којима се тражи хитно решавање овог питања.

НИШТА БЕЗ РУСА!

Српско-руско пријатељство је нераскидиво и датира од давнина. Управо у Нишу, где се данас налази Српско-руски хуманитарни центар, током Првог светског рата руски лекари и милосрдне сестре из њихове санитарске мисије збрињавали су српске рањенике. Руси су се, и као борци и као хуманитарци, несебично ангажовали и током последњег рата вођеног на простору бивше Југославије, а неизмерна је била и њихова помоћ у спасавању и збрињавању становништва погођеног поплавама 2014. године. Руски хуманитарци су реаговали и 2015. године, када се Србија суочила са таласом миграната са Блиског истока. Центар је без оклевања послао неопходну хуманитарну помоћ (шатаре, кревете и храну) на граничне пунктове у Прешеву, Кањижи и Шиду. Веома значајно је и ангажовање руских хуманитараца у зимском периоду, када учествују у достави помоћи становницима завејаних села.

ВЛАСТ СТРАХУЈЕ ОД АМЕРИЧКЕ РЕАКЦИЈЕ

Представници режима присутни током расправе у Народној скупштини ни у једном тренутку нису отворено рекли да се противе додели дипломатског статуса Српско-руском хуманитарном центру. Оградили су се тако

што су навели да је то питање од највишег државног значаја, о којем ће разговарати директно председници Републике Србије и Руске Федерације. Међутим, чињеница је да је већ дошло до бројних сусрета између представника Србије и братске Русије, а да српска страна никада није изразила спремност да регулише статус руских хуманитараца у Србији.

Очигледно је да власт и даље покушава да седи на две столице, балансирајући између Русије и Сједињених Америчких Држава. Игнорисање потреба руских хуманитараца представља бедан, поданички уступак представницима америчке администрације у Београду. Наиме, амерички амбасадор Кајл Скот у више наврата је износио апсурдне и неутемељене оптужбе да се иза Српско-руског хуманитарног центра крије руски шпијунски центар задужен за Балкан и наметао

став да дипломатски статус не сме бити одобрен. Нажалост, режим се на штету сопствених грађана повиновао вољи америчког естаблишмента.

Функционери Српске радикалне странке у свакој прилици истичу да је недопустиво да НАТО војници, који су на Србију бацали бомбе са канцерогеним осиромашеним уранијумом, у нашој држави данас уживају дипломатски статус, док је уједно тај исти статус ускраћен нашим осведоченим пријатељима – руским хуманитарцима који чисте Србију од тих истих бомби.

Српска радикална странка ће наставити, са још јачим жаром и истрајношћу, своју борбу за доделу дипломатског статуса Српско-руском хуманитарном центру у Нишу, као и за отварање још једног центра на територији Војводине. Грађани Србије то заслужују!

ТАЈНИ ХОТЕЛ ЗА МИГРАНТЕ У „СМРДЉИВИМ ЗГРАДАМА“!

Пише: Александра Белачић

Проблем „смрдљивих зграда“ на Новом Београду откривен је пре више од четири године, непосредно по усељењу у новоизграђене објекте у насељу „Милева Марић Ајнштајн“. Станари две нове зграде одмах су осетили јаке и изузетно непријатне мирисе који су допирали из зидова њихових станова, изграђених у оквиру пројекта Грађевинске дирекције Србије. Након опсежне истраге, Градски завод за јавно здравље утврдио је да се у зградама не може боравити због загађења и могућих здравствених последица. Војномедицинска академија, чији су лекари утврдили повишену концентрацију фенола у организмима станара, такође је препоручила исељавање.

Званично је саопштено да су извођачи радова користили оплатол

који садржи канцерогену материју фенол, купљен од предузећа Екосекунд д.о.о. Токсиколози се не слажу са званичним извештајем и тврде да је ситуација још гора. Бројни стручњаци објаснили су да фенол нема таква мирисна својства, те да је полазна супстанца коју су несрећни купци отровних станова удисали био бензен, који је потом у њиховим организмима стварао генол и хипурну киселину. Реч је о веома опасним материјама за које је доказано да изазивају малигне болести и генетске поремећаје.

Проблем је решен тако што је најављено рушење две „смрдљиве зграде“ и изградња два нова, заменска објекта за оштећене станаре, којима су понуђене две опције: да се преселе у истоветне станове у истом насељу или да буду исплаћени како би самостално купили

стамбене јединице на другом месту. Медији су пренели штуро и нетачно саопштење да је проблем „смрдљивих зграда“ решен. Истина је да је изградњом нових зграда проблем само продубљен.

ПРОФИТИРАЊЕ НА НЕВОЉИ КУПАЦА

Како сазнајемо од станара насеља „Милева Марић Ајнштајн“, заменске зграде изграђене су на паркингу који је претходно отет станарима околних зграда који нису имали проблема са отровним испарењима. Чим је изградња почела, станари су се удружили и поднели тужбу како би зауставили градњу. Након што је заједнички адвокат свих станара поткупљен како се не би појавио на рочишту, тужба је одбачена. Грађевинска дозвола за изградњу две нове зграде додељена је тек када су објекти већ били изграђени на узурпираном земљишту. Мада су свега 52 породице изразиле жељу да пређу у заменске станове, у новим зградама изграђено је чак 212 нових станова. То јасно показује да се градило не да би се решио проблем, већ да би се на несрећи наивних купаца станова додатно профитирало.

Актуелни министар грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Зорана Михајловић лично је у више наврата најављивала рушење „смрдљивих зграда“. Међутим, након исељавања отрованих станара, дошло је до преокрета и донета је необјашњива одлука да се зграде не руше, већ да проблем буде саниран. За санацију је задужен Институт за нуклеарне науке „Винча“, чији представници су, након пар месеци рада на терену, обавестили Грађевинску дирекцију и надлежно министарство да је проблем решен. Уколико је проблем био решив, намеће се логично питање због чега су грађени нови објекти уместо да становни-

ци „смрдљивих зграда“ буду само привремено удаљени до окончања санације њихових станова.

СМРДЉИВЕ ЗГРАДЕ СЕ ПРЕТВАРАЈУ У ХОТЕЛЕ

Становници насеља „Милева Марић Ајнштајн“ нису уверени у истинитост тврдњи да су „смрдљиве зграде“ у потпуности очишћене од канцерогених материја. Сумњичави су због тога што никада није сазван састанак на коме би званично били приказани докази да су зграде чисте. Тврде да се, када дува ветар, слаб смрад и даље осети. Док они сумњају и незванично покушавају да дођу до истинитих информација, „смрдљиве зграде“ полако се претварају у хотеле ...

Представник месне заједнице присуствовао је званичном састанку са Грађевинском дирекцијом Србије, где је покренуо питање даље намене две „смрдљиве зграде“. Добио је одговор представника дирекције да ће се ту издавати станови, на месечном нивоу, а на питање да ли се отвара хотел или hostel, дали су негативан одговор. Убрзо је постало јасно да је истина знатно другачија. Станови су подељени на собе, а у улазном холу је

постављена рецепција. Камиони фирме „Матис“ данима су довозили нови намештај.

У новоотвореном хотелу углавном бораве странци, и то најчешће Иранци и Либијци. Никома није познато ко су ти људи, да ли су мигранти или не и ко плаћа њихов боравак. Узнемиреност у насељу расте, док се други објекат такође припрема да буде претворен у хотел ...

РАЗЛОГ ЗА СМЕНУ ЗОРАНЕ МИХАЈЛОВИЋ

Током једне од недавних седница Народне скупштине, српски радикали поставили су питање Зорани Михајловић да ли је упозната са информацијом да се Грађевинска дирекција Србије однедавно бави хотелијерством. Штуро је одговорила да нема никаквих информација о том случају и да није упозната са новом наменом „смрдљивих зграда“, али да ће се распитати и изаћи у јавност са новим информацијама.

Увидом у базу података Агенције за привредне регистре може се доћи до информације да је једна од зграда регистрована као огра-

нак Грађевинске дирекције Србије под називом „Новел Ин“. Шифра делатности је 5510 и односи се на хотеле и сличан смештај. Законски заступник хотела „Новел Ин“ је др Небојша Шурлан, директор Грађевинске дирекције Србије.

Потпуно је немогуће да Зорана Михајловић не располаже информацијом која је доступна свим заинтересованим грађанима Србије. Јасно је да само глуми да није обавештена, прикривајући криминал Грађевинске дирекције Србије, чији челници су се толико полакомили на брз профит да су донели одлуку о издавању простора који је можда још увек опасан по здравље људи, и то лицима за која није јасно да ли су мигранти или не, одакле долазе и ко плаћа њихов смештај. Све ово довело је до хаоса у некада уређеном насељу које је осмишљено као оаза на самом крају Новог Београда, са пријатним окружењем и мноштвом зеленила, намењена првенствено младим брачним паровима са малом децом.

Због ове, али и бројних других афера, Зорана Михајловић мора бити смењена са места министра и потпредседника Владе!

Огранак 1

Назив	ГРАЂЕВИНСКА ДИРЕКЦИЈА СРБИЈЕ ДОО БЕОГРАД - С
Шифра и назив делатности	5510 - Хотели и сличан смештај
Назив општине	Београд-Нови Београд
Место	Београд-Нови Београд
Улица, број и слово	Милеве Марић Ајнштајн 100
Спрат, број стана и слово	1

Заступници-Физичка лица

Име и презиме	Функција	ЈМБГ	Број личне карте странца
Небојша Шурлан		2002972710237	-

У УЖИЦУ ОТКРИВЕН СПОМЕНИК „ВЕЛИКА СРБИЈА”

У Ужицу је 31. октобра 2018. године свечано откривен споменик под називом „Велика Србија”, постављен на кружном току на уласку у град. Ово је први споменик у граду на Ђетињи посвећен борцима палим за слободу у Првом светском рату. Како због самог назива, тако и због места на коме је постављен, споменик је привукао велику пажњу.

Српска радикална странка је снажно подржала предлог и саму реализацију постављања споменика, а представници Градског одбора странке на челу са потпредседником Скупштине града Марком Стевановићем и одборницима присуствовали су свечаном отварању.

РАДИКАЛИ ЕНЕРГИЧНО ПРОТИВ ПРОМЕНЕ НАЗИВА СПОМЕНИКА

– Драго ми је што је наш град коначно добио једно обележје посвећено борби, победи и Србима страдалим у Првом светском рату, а на неки начин овај споменик представља и промену имиџа града који је дуго важио за Титово комунистичко место. Било је неких наслова у дневним новинама да ће споменик променити име „Велика Србија” у име „Победница”, зато што је тај назив, по неким тумачима, вероватно из редова СУБНОР-а, социјалиста и натофила, наводно прихватљивији. Радикалима из Ужица није јасно зашто би се неко у овом граду стидео назива „Велика Србија”, јер како да стремимо ка бољој, уређенијој и лепшој отаџбини ако у нашим главама наша земља не сме да буде велика, већ тај назив треба да се стави у запећак како никога не би наводно вређао, рекао је шеф одборничке групе Српске радикалне странке у Скупштини града Ужица Александар Милић.

Одборници Српске радикалне странке су благовремено реаговали на покушаје промене назива

споменика и на 26. седници Скупштине града радикалски одборник Стефан Максимовић је тражио од градоначелника Тихомира Петковића да објасни зашто је у новинама „Блиц” изашао интервју његовог заменика Немање Нешића у коме је евентуална промена назива поменута. Градоначелник је објаснио да су наводи у тим новинама нетачни и да су речи његовог заменика погрешно пренесене, као и да нико не може да промени назив који је споменику наденуо сам аутор и који је на седници Скупштине града изгласан.

Вероватно се у случају са интервјуом заменика градоначелника

радило о покушају Српске напредне странке да се додвори онима којима је Велика Србија трн у оку, али тај план им није прошао захваљујући одборницима Српске радикалне странке.

Радикали у ужичком парламенту имају четири одборника који се труде да на најбољи могући начин заштите интересе грађана Ужица и да побољшају квалитет живота у граду. То су грађани препознали, па и не чуди велика популарност коју Српска радикална странка има код грађана, а посебно код млађих људи, који су веома заинтересовани да учествују у њеном раду.

КО ПРИВАТИЗУЈЕ ОПШТИНУ КУРШУМЛИЈА

Пише: Звездан Ристић

Ко то дестабилизује, економски уништава и празни стратешки важну општину уз административну линију са Косовом и Метохијом и чијим интересима то погодује? Грађанима Куршумлије сигурно не. И чини ли се то свесно или несвесно? Многа питања остају без одговора.

Куршумлија је разуђена и стратешки важна општина на ободу централне Србије, град поносних и сиромашних људи – ваљда је то увек и ишло заједно. Историја памти како житељи Куршумлије никада душманима нису дали на себе, а сада дође неко чудно време, па највећи душмани постадо смо сами себи. Оно што не могоше други, раде нам наши!

По последњем попису из 2011. године, Куршумлија је имала 19.011 становника, а њена демографска специфичност је у томе да, иако се граничи са општином Подујево у дужини од 104 километра, на њеној територији нема албанског становништва. Постоји и разлог за то. Некадашњи владар града у послератном периоду, Видосав Милићевић Корчагин, отворено је чинио све да Албанаца у Куршумлији не буде. Прво је, шездесетих година двадесетог века, укинуо породилиште како Албанке не би долазиле да се ту порађају. Затим је, као директор ШИК „Копаник“, од свих који су продавали земљу, тј. шуму у Куршумлији, у име ШИК-а куповао ту земљу како би је сачувао од планског насељавања шиптарског становништва.

Јавна је тајна у граду да су му због тога Шиптари негде изнад Будве убили једног сина. То показује какве су жртве у прошлости подношене да би се ова територија сачувала. Пре тога, крајем 19. века, краљ је населио, баш на делу територије уз линију са Подујевом, становништво из Црне Горе, дајући им поседе, пар волова, запрежна кола и пушку. Били су ослобођени и пореза. Тако су некада краљ, па чак и поједини комунисти радили, а шта чине ови који су сада на власти?

ЛОКАЛНИ МОЋНИК ЖАРИ И ПАЛИ ПО КУРШУМЛИЈИ

Сада, у време такозване демократије, ми имамо локалног кнеза, Радована Раичевића Рашу, директора и власника АД „Планинка“,

који прелази из странке у странку, расељава и уништава све осим своје фирме. Можете ли да замислите податак да општина нема ни динара од милиона продатих литара „Пролом” воде, као ни од безброј посета туриста Ђавољој Вароши. Податак да је његова приватна фирма у 2017. години имала профит од 1.852.000.000 динара, тј 2,5 општинских буџета, говори све. Целу општинску структуру воде кадрови директно доведени из АД „Планинке” или су у питању блиско повезани функционери: председник општине, његов заменик, помоћник, председник скупштине, секретар, директори ЈКПД „Топлица”, Туристичке организације итд. Узурпиран је и чак спорт, почев од председника Спортског савеза, а скоро сви клубови су под директном управом кадрова из ове приватне фирме.

Држава и омогућава да се то чини, јер се из неких разлога прави слепа и глува на огољену пљачку и злоупотребу. Све то се реализује кроз приватизацију општинских структура, предузећа и организација. Притом дајући му на коришћење природне ресурсе, па чак и природни феномен Ђавољу варош. Преко 400 милиона динара држава и општина су уложиле да свету приближе ову природну атракцију, а чист профит од преко 20 милиона динара годишње иде тајкуну.

Да ли је у питању само задовољење личних интереса, пљачка буџета и злоупотреба природних ресурса у или ту можда има и још понечег? Док се град растаче и институције полако гасе, само Раичевић и његови се драстично богате. Тако овде никада није било и неће још дуго, ако смо људи, како једном у парламенту рече покојни четнички војвода Јово Остојић.

Док су се, као што рекох, неки раније трудили да очувају територију и становништво,

сада се ради супротно, и то на један врло перфидан и подмукао начин. Чини се све да се развију само бање које су у приватном власништву, а да се остало становништво третира баш као по оном опробаном рецепту, сада преформулисаним у: трећину протерати, трећину „попланинчити” и трећину уценити. Замислите колико шизофрен неко треба да буде па да покуша да донесе одлуку да општина Куршумлија рефундира из буџета минималце и путне трошкове приватној фирми у суседном граду.

Све ово се реализује трговинском утицајем, запошљавањем у „Планинци”, приватизацијом напредњачког страначког општинског одбора, пословањем са локалним фирмама, убацивањем својих кадрова на битна места у општини, школама, инспекцијама, полицији, затим и убацивањем у ову игру неких других, обично из државних органа и институција, упошљавањем или намештањем послова лично или члановима породице, стављањем под директну контролу локалних медија, спонзорством Медија центру, давањем огромног новца за рекламе РТС-у... Иде се дотле да је локални моћник дописника РТС-а убацио у надзорни одбор, како би се спречило да истина изађе на видело.

Државо, освети се! Шта ако једног дана неко одлучи да прода „Планинку” Шиптарима! Неће продати само фирму, већ целу општину, стратешки толико важну.

ИСЕЉАВАЊЕ ПОСТАЈЕ АЛАРМАНТНО

Одлив становништва из овог краја је током последњих неколико година драстичан. Пописи, који се отприлике поклапају са периодима владавине појединих политичких опција, говоре о томе да је у периоду од 1990. до 2001. године (у

време владавине СПС-а) град губио просечно 216 становника годишње. У време владавине ДОС-а, 2001-2012. године, град је годишње губио 236 становника. Сада, у периоду од 2012. до 2018. године (владавина напредњака) иако није било пописа може се (на основу показатеља као што су број одељења у школама и ученика у њима, број умрлих, рођених, одјављених, повучених здравствених картона итд.) рећи да град губи око 800 становника годишње. Дакле, током шест година владавине напредњака (2012-2018) иселило се становника као у периоду 1988. до 2012. укупно, што је фрапантно и веома узнемирујуће.

Такође треба рећи да је локални економско-демографски убица, како Раичевића овде одважни зову, био у свим властима. Чланство у владајућој странци и сада га, изгледа, још штити од закона, а од 2012. године уништавање Куршумлије реализује се динамиком никад виђеном до сада. За чије циљеве, право је питање. Његов омиљени министар Расим Љајић је увек ту да прати све функционере високе власти, али и отвори сваки нови хотел, спа центар...

ГРАЂАНИ ОД ДРЖАВЕ ТРАЖЕ ЗАШТИТУ

Интересантно је и невиђено до сада да је више стотина грађана Куршумлије, како нестранички оријентисаних, тако и из разних политичких странака, али и самих напредњака, потписало апел упућен председнику Србије, министру правде, министру полиције, тужиоцу за организовани криминал и још неким инстанцама. Народ овог краја не тражи много, тражи само да државни органи коначно дођу и ураде свој посао јер ови локални очигледно то не умеју, не смеју или неће.

Државо, народ хоће правду и слободу! Зар је то превише!?

Остала издања

